

Povești de Crăciun

Cuprins

Povesti care s-ar putea întâmpla

Poveste de Crăciun
Scena nașterii lui Iisus
Poveste de Crăciun
Ieșirea din parc
Un Crăciun în familie

Povesti care s-au întâmplat

Cum am aflat că există Moș Crăciun
Omul Bun
Roșu Aprins
Radio Ric și pijamalele
A fost sau n-a fost?
Moș Crăciun
Primul meu Crăciun în Rai
Mingea
Și nu uita când ești voios, române, să fii bun!
Două diamante
Moș Crăciun, recuperatorul de date

Povesti pentru copii

Crăciunul lui Pic
Săniuța
Moș Crăciun a răcit
All I want for Christmas is you
Omul de zăpadă
Șopârlache
Într-o zi, într-o seară
Rimel
Poveste de Crăciun
Eu - lacrima fulg

Povestea eBook-ului cu Povești de Crăciun

Afost odată ca niciodată....9 decembrie 2010. Eram la o petrecere de Crăciun (a revistei pe care o conduc, Tabu) și Sorina Dăescu Topceanu mi-a arătat o jucărie: un eBook Reader Prestigio. (Sorina e un fel de prințesa din povești în istoria asta, nu doar pentru că e blondă și frumoasă ca-n povești, ci pentru că are în grijă imaginea Prestigio și aranjarea între coperti a tuturor poveștilor din cartea asta.)

Cum am văzut eBook Readerul, m-am auzit spunând "cum ar fi să facem o cărticică special pentru el? Ceva ... E Crăciunul! Să facem primul eBook din România cu Povești de Crăciun." Acum cred că n-am vorbit eu, că era vocea vreunui spiriduș al lui Moș Crăciun, vreun elf care credea în magie. Altfel cum vă închipuiți ca, la 13 zile distanță, eu scriu aceste rânduri în deschiderea unei cărți care are 26 de povești?!

Cred că e cea mai rapidă carte scrisă vreodată și nu poate să fie decât magie în toată treaba asta. Nu știu să găsesc altă explicație pentru care toți cei care semnează rândurile următoare și-au făcut timp "peste noapte" ca să scrie o poveste de Crăciun.

Fiecare poveste spune ceva despre semnatar și despre oamenii pe care i-a cunoscut. Și toate ni-l arată pe Moș Crăciun – cel din copilărie, cel din poveștile pe care le-am trăit sau din cele care s-ar putea să se întâmple.

Magie curată.

Mulumesc că ați scris-o. Mulumesc că o citiți.

Cristina Bazavan

21 decembrie 2010

P.S. Dacă descarci acest eBook
la cel puțin 10 ani de la apariția lui,
scrie-mi un mail la **cristina.bazavan@gmail.com**.
Mi-ar plăcea să știu cum vezi tu poveștile noastre de Crăciun.
(ok, sper să mai și existe mailul acesta,
ca să și pot să-ți răspund)

Povești Care S-ar Putea Întâmpla

Poveste de Crăciun

Laponia, Finlanda - Undeva într-un munte.

- Cum ziceam, am ajuns aici pentru că am fost dat afară din cel mai important loc din lume.
- Hai că nu poate fi chiar atât de important. De unde ai fost dat afară?
- Baza lui Moș Crăciun.
- Dar sigur nu ești un elf. Adică n-ai urechile alea lungi și nici nasul mare.
- Exact.
- Dar nu ai barbă și nici nu ai păr alb mult în cap.
- Ești sigur?
- Adică tu vrei să-mi spui că tu ești Moș Crăciun.
- Încerc de 2 zile întregi să văd dacă îți dai seama.
- Wow. Adică tu ești Moș Crăciun. Uhhhhh. Foarte ciudat.
- Da. Am fost alungat de prietenul meu cel mai bun. Înnebunise. Tot ce voia era putere. Și a fost o revoluție...
- Tot timpul este una.
- Da, în fine. A creat totul într-o zi.
- Auzi, păi și n-ar trebui să te duci să-ți recuperezi regatul de fericire?
- Da, dar nu vezi UN magazin de arme în Laponia.
- Serios? Și eu ce vând?
- Canapele?
- Arme.
- Păi și tu ești aici pentru că ai fost obligat să fugi?
- Nu. E o vacanță spontană.
- Păi hai să mergem atunci.
- Ok.

Moșul și vânzătorul de arme s-au dus la magazinul de arme Kof și acolo Kof (vânzătorul de arme) trase de un sertar imens de unde ieșiră pistoale, puști, mitraliere și grenade.

- Frumos, zise moșul.
- Da. Știu. Alege-ți ce vrei.

Moșul își alese un pistol cu amortizor, o pușcă cu două țevi și 3 grenade.
Kof își alese un pistol cu amortizor, o mitralieră cu amortizor și 5 grenade.

- Păi să mergem, zise Kof.
- N-avem mașină, zise moșul.
- Asta crezi tu.

Kof și moșul s-au urcat în Jeep-ul lui Kof.

- Frumoasă mașină, Kof.
- Da. A fost a tatălui meu. Am reparat-o recent.
- Să mergem!

Laponia, Finlanda - Baza lui Moș Crăciun

- MMMos Crăciun!
- Unde-i Gar?
- Înăuntru.
- Mersi.

- GAAAAAAAAR! Unde ești?!
- O,vechi prieten. Calm. Sunt chiar aici.

Moșul încarcă pistolul și trase în capul lui Gar.

- Păi, asta a fost ușor, zise Kof.
- Da, era un tiran, așa că nimeni nu s-a obosit.

SFÂRȘIT!

Fericit. Previzibil rău de tot.

Scena nașterii lui Iisus

Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece, și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei." (Luca, 2.6)

Maria se foi insesizabil pe scândura de lemn. Înțepenise. De fapt, o durea tot corpul. Iar mâinile îi amortiseră de frig. Trebuia să-și mai fi pus o haină pe dedesubt, se gândi – ce proastă a fost! Dar cine și-ar fi închipuit că avea să fie atât de frig? Probabil e cea mai rece iarnă din ultimii 10 ani. În plus, animalele alea n-ar fi trebuit să facă puțină căldură? Noroc cu oaia care adormise cu spatele pe picioarele ei. Măcar la picioare îi era cald.

Ridică cu grijă copilul care îi alunecase puțin în poală. Trebuia să fii mai atentă, se certă în gând, ai, în fond, o responsabilitate destul de mare. Doar nu vrei să rămâi în istorie drept femeia care l-a scăpat pe fiul lui Dumnezeu pe podeaua unui grajd! Privi cu colțul ochiului la Iosif. Părea îngândurat. Îi plăceau ochii lui verzi, încruntați, barba lui stufoasă și brațele puternice. Poate ar trebui să-i spună ceva? Să înceapă o conversație? Scutură ușor din cap. Acum nu era nici locul și, în niciun caz, nici momentul să se gândească la cât de bine arăta Iosif. Amândoi aveau o sarcină și trebuiau să se achite corespunzător de ea. În plus, ce i-ar fi putut spune? Totul se petrecuse atât de rapid că nici n-au avut timp să se cunoască.

Oftă. Vru să-și întindă puțin spatele, când simți o răsuflare caldă în ceafă. Se înfioră – dar nu, nu era Iosif. Era una dintre cele două vite. Ura vitele. Ura mirosul lor, coarnele lor mari, fălcile lor imense. Dacă ar fi mușcat, Doamne ferește, din prunc?! Maria – femeia care a lăsat o vacă să-L muște pe Mântuitor. Nu, nici așa n-ar fi vrut să fie cunoscută. Începu să respire sacadat. Nu e momentul să ai un atac de panică, nu e momentul să ai un atac de panică. Știa că o să fie vite, ai spus că nu te deranjează.

Și-atunci se petrecu miracolul nesperat. Iosif veni lângă ea și, cu bătaie ușoară pe spatele animalului, îl conduse spre un colț îndepărat al încăperii. Maria răsuflă ușurată și îi aruncă cel mai recunoscător zâmbet posibil. Iosif îi zâmbi și el și își reluă locul de partea cealaltă a ieslei. Ce frumos zâmbeste, își spuse el. Ce buze roșii și perfect arcuite are. Și ce bine îi vine haina albastră! Îi scoate în evidență ochii negri. Să-i spun asta? Nu, cu siguranță e deplasat. O să mă considere un pervers dacă îi fac complimente în condițiile astea.

Condițiile astea! Abia își înăbuși un râs ironic. Și-o închipui pe maică-sa, care toată viața îi spusese că e un ratat și că n-o să ajungă nimic, la fel ca taică-su. Să-l vadă acum – cum își petrece noaptea de 24 decembrie, dârdâind de frig într-un grajd plin cu

oi și vaci, cu o femeie pe care, la drept cuvânt n-o cunoaște, și care ține în brațe un copil al cărui tată e nimeni altul decât Sfântul Duh. Hahahaha. Sfântul Duh! Râse în sinea lui, încântat de propria-i ghidușie. Într-adevăr, expresia de pe fața bătrânei lui ar fi fost neprețuită.

Îți frecă ușor mâinile una de alta. Al naibii frig. Probabil cea mai rece iarnă din ultimii...ce 10, 20 de ani! Ar fi ieșit puțin din grajd să caute niște vin fiert, dar Maria s-ar fi supărat foc și pară pe el. Zâmbi la gândul privirii ei furioase. Cum s-o lase singură în mijlocul animalelor, mai ales când a văzut ce frică îi era de vacă? A vrut ea să facă pe viteaza înainte, dar era clar că mai avea puțin și leșina. Acum înțelesese și care era, de fapt, principalul lui rol în toată treaba asta. Să țină vitele la distanță de Maria. Nu era atât de rău pe cât suna. Poate, după ce toată treaba asta se va termina, o să... Dar gândurile îi fură întrerupte de o voce veselă:

- A venit schimbul doi! strigă un bărbat cu o robă și o barbă la fel ca ale lui. Și-au scuturat scurt și prietenește mâinile. Frig în seara asta, nu-i așa? continuă nou-venitul.
- N-am mai văzut așa ger de când eram copil, încuviință Iosif.

Din spatele bărbatului se ivi o femeie înaltă, negricioasă și cu maxilare proeminente, îmbrăcată într-o haină albastră, la fel ca a Mariei.

Cedându-le locul noilor veniți, Maria și Iosif și-au luat paltoanele din spatele grajdului și au părăsit scena nașterii. Pentru câteva secunde, amândoi au fost orbiți de miile de firme luminoase și becuri de pe bulevard.

Au mers o vreme în tăcere, până au ajuns la intersecția Broadway cu 44th Street. Și, după ce și-au urat politicos „Sărbători fericite!”, au pornit încet în direcții opuse. Păcat! gândi fata. Nu fi tont! se încurajă băiatul și strigă după ea:

- Mi-ar plăcea să ne mai vedem, mai ales fără vaci în jur!

Ea râse cu poftă, semn că l-a auzit și îi flutură din mână.

- Stai puțin! strigă băiatul. Nici măcar nu știu cum te cheamă!

Fata îi strigă ceva, chiar înainte de a fi înghițită de mulțime. Răspunsul se pierdu însă în vacarmul din Times Square.

Poveste de Crăciun

A fost odată un viitor. Și era trist și sumbru precum fețele oamenilor care-l populau. Bucuria era doar un zvon menționat în cărțile vechi de istorie, fiindcă, vezi bine, nimeni nu mai ținea minte exact ce-i aceea și cum se fabrică ea. Dar nici nu le păsa. Toate cele erau automatizate, oamenii comunicau din ce în ce mai puțin și, pentru că nu știau ce-i aceea bucurie, nu mai râdeau, nu se mai îndrăgosteau. La naiba, nici măcar nu mai înjurau! Puținele emoții rămase erau exprimate în LIKE-uri și UNLIKE-uri pe rețeaua socială. Da, în viitor era o lume cam sinistă. Sau cel puțin sper că așa ni s-ar părea nouă, acum.

În iarna când s-a petrecut istoria, Milena Escu avea să împlinească 10 ani, un deceniu chinuitor, fiindcă Milena era o Ciudată. Încă de când își putea aminti, zâmbise și se bucurase de cele mai mici detalii. Prefera puținele petice de verdeață rămase intacte în locul blocurilor înalte de beton și îi plăceau culorile mai mult decât orice.

La început, părinții ei, Eștii, speraseră că se va adapta, dar nu! Milena continua să zâmbească și nimeni nu avea habar cum s-ar putea îndrepta acest lucru. Îi năruiseră copilăria cu uniforme gri, într-o școală cenușie, însă până la urmă au fost nevoiți să accepte că acest copil era pur și simplu handicapat. O rușine!

Milena acceptase fără voie acest statut, de ciudată puțină la minte, dar se gândea mereu cum ar putea îndrepta lumea. Ar fi vrut să se întoarcă în timp, dar îi era teamă de ce ar putea descoperi acolo. Totuși, când găsi o pagină dintr-o carte veche în care scria ceva despre o sărbătoare ciudată numită Crăciun, se decise să încerce.

Teleportarea în timp nu era complicată, dar nimeni nu mai încercase, pentru simplul fapt că pe nimeni nu interesa trecutul. Milena a introdus coordonatele, închise ochii și apăsă pe buton. 2010, vin!

Cu doar câteva decenii mai devreme...

Era seara de Ajun, iar mulțimea ieșise pe străzi pentru ultimele pregătiri de Crăciun. Milena urmărea curioasă tot acest ritual, încercând să descifreze bucuria pe chipurile oamenilor. Se simțea îmbrâncită și aruncată ici și colo, în urechi îi bubuiau sunete ciudate ce se tot repetau, becurile colorate și farurile îi luau ochii. Intră într-un magazin. Un bărbat ciudat îmbrăcat, în haină roșie tivită cu blană artificială, murdară, flutura un instrument necunoscut, zgomotos. Se decise să-l întrebe:

- Domnule, nu vă supărați, ce-i acela Crăciun? Bărbatul răspunse răstit: - Acum e Crăciun, perioada aceea din an în care mă obligă să mă îmbrac în costumul ăsta ridicol! Lângă bărbat, văzu o femeie cu multe pungi. - Doamnă, nu vă supărați, ce-i acela Crăciun? - O mizerie! Trebuie să cheltuim o groază de bani ca să luăm lucruri nefolositoare pentru oameni nerecunoscători, zise femeia, înșfăcând încă o vază de pe raft. Nedumerită, Milena ieși în stradă, aproape lovindu-se de o arătare care stătea chircită la ușa magazinului. - Domnule, nu vă supărați, ce-i acela Crăciun? Arătarea rânji. - E cea mai bună perioadă din an, când toată lumea e deschisă fie la pungă fie la

buzunare. Cumperi un portofel? Îl dau ieftin.

Milena nu cumpără nimic. Continuă să meargă pe străzi întrebând oamenii ce-i acela Crăciun, fără ca răspunsurile lor să dezlege misterul bucuriei despre care citise în pagina pierdută de carte. Vedea peste tot oferte de Crăciun, promoții de Crăciun, cântecele pe care le auzea evocau momente magice, dar bucuria părea să lipsească cu desăvârșire din toată agitația. Și era aproape miezul nopții.

Poate ar fi trebuit să mă întorc și mai în urmă, ca să pot înțelege, se gândea Milena. Apoi îl văzu.

Bătrânul zâmbea puținilor trecători, împărțind cele mai bune fursecuri calde din lume. - De ce faci asta?, îl întrebă, apropiindu-se. - Pentru că asta înseamnă Crăciun, să dăruiești și să te bucuri de zâmbetele celorlalți. - Bine, dar ceilalți oameni sunt atât de grăbiți, de preocupați... Care e secretul tău? - Nu e nici un secret, micuț. Totul e să te oprești preț de o secundă și să nu uiți, cu nici un chip, să zâmbești!

Milena zâmbi, în timp ce ronțaia un fursec. Parcă se oprise vremea. Ridică privirea. Bătrânul dispăruse, dar în locul lui stăruiau arome de scorțișoară, anason și vanilie...

leșirea din parc

- 2 -

care a apărut Ana, a trebuit să o alăpteze, să o ducă la grădiniță, apoi la școală... El continua să meargă la spectacole, să facă ocolul țării și, de fiecare dată când mai pierdea câte un moment din viața lor comună (primii pași ai Anei, prima serbare la grădi, prima zi de școală) își spunea: ...but we would keep the other's route in mind."

Până într-o seară, când i-a spus că gata, s-a terminat totul, îl iubește și n-are nicio problemă să-l împartă cu fanele lui, dar vrea pe cineva cu care să petreacă Sărbătorile, cu care să meargă la film, care să fie cu ea când are ea nevoie, nu când poate el. Au divorțat, Ana a rămas cu Maria, el a continuat spectacolele. Apoi spectacolele s-au rărit, ca și forțele lui. Pe dinăuntru a rămas același, știe că poate să-i mai facă pe oameni să râdă și să aplaude, dar lumea nu-l mai vede la fel. Și nu-l mai aplaudă la fel.

Până acum 4 ani, Ana a venit la el în ajunul sărbătorilor, apoi a plecat la Londra, la școală.

*

- Iată sacul cu cadouri. Asta e haina. În sac e și căciula. Toți au pregătit câte o poezie. Începeți cu fetițele, cadourile lor sunt deasupra. Barbi e pentru cea blondă, cea mai mică, Miruna. Cealaltă, Irina, are laptopul mic, băieții, Vlad și Mircea, au mașinile Bucsa și Fulger McQueen. Dacă veniți într-o jumătate de ora, e perfect.

Decolteul dispăru în drums de tocuri cui, iar el - cu sacul și haina atârându-i sterp în mână - închise ușa.

Le puse în living, se așeză pe fotoliu și se uită la ele ... La urma urmei, am fost de nenumărate ori Moș Crăciun, ce mai conteaza o dată? În 45 de minute termin ...

- Mai ai?, o auzi pe Maria întrebându-l șoptit din bucătărie. Ana doarme deja. Vreau să-ți pregătesc hainele pentru mâine. Ce vrei să porți? Culori deschise? Dacă tot mergi la copii, eu așa aș zice ...

- Sigur. O cămașă colorată și un pulovăr.

- Dar mai ai?, intră Maria în birou, uitându-se către hârtiile pe care le avea în față.

Le acoperi cu un gest reflex, cu cotul, Maria îl sărută pe umăr, lăsându-i cana de lapte pe care o bea în fiecare seară.

- Nu-ți face griji, ai avut mereu succes la copii, o să știi ce să le spui, spuse zâmbind, în timp ce ieșea din birou.

Nu l-am făcut prea libidinos pe moșul asta? O să înțeleagă copiii ceva din poveste?

Luă o gura din laptele cald care avea, ca de obicei, dozajul perfect de miere. Nici el nu nimerea la fel de bine combinația. Se mai uită o dată la hârtiile pe care scrisese timp de câteva ore. Își pregătea întotdeauna în detaliu fiecare apariție publică.

Dar cum dracu am ajuns să scriu despre asta?

Mai luă o gură de lapte și, după ce puse cana jos, cu un gest scurt mototoli hârtiile și le aruncă la coș.

Copiii au nevoie de o poveste veselă. De asta m-a invitat Ana cu mândrie la serbarea lor, ca să le spun ceva vesel. Asta se așteaptă lumea de la mine...

Stinse veioza de pe birou și se îndreptă către dormitor.

O să improvizez mâine dimineață ceva... poate le spun povestea când m-am rătăcit de trupă în seara de ajun și-am făcut pe Moș Crăciun într-un sat din Maramureș, ca să am unde dormi și ce mânca.

- Au venit de la curățătorie paltoanele tale. Poți să-l iei pe care vrei în deplasarea de la Cluj, gata.

O auzea pe Maria explicând ce alte pregătiri administrative a mai făcut pentru lungul lui turneu de Sărbători, dar păstra în minte întrebarea care-i apărea în ultimii ani, în perioada asta: "Și dacă într-o zi, drumurile noastre diferite nu se mai sincronizează ca sa ne întâlnim la ieșirea din parc?"

Milena nu cumpără nimic. Continuă să meargă pe străzi întrebând oamenii ce-i acela Crăciun, fără ca răspunsurile lor să dezlege misterul bucuriei despre care citise în pagina pierdută de carte. Vedea peste tot oferte de Crăciun, promoții de Crăciun, cântecele pe care le auzea evocau momente magice, dar bucuria părea să lipsească cu desăvârșire din toată agitația. Și era aproape miezul nopții.

Poate ar fi trebuit să mă întorc și mai în urmă, ca să pot înțelege, se gândea Milena. Apoi îl văzu.

Bătrânul zâmbea puținilor trecători, împărțind cele mai bune fursecuri calde din lume. - De ce faci asta?, îl întrebă, apropiindu-se. - Pentru că asta înseamnă Crăciun, să dăruiești și să te bucuri de zâmbetele celorlalți. - Bine, dar ceilalți oameni sunt atât de grăbiți, de preocupați... Care e secretul tău? - Nu e nici un secret, micuț. Totul e să te oprești preț de o secundă și să nu uiți, cu nici un chip, să zâmbești!

Milena zâmbi, în timp ce ronțăia un fursec. Parcă se oprise vremea. Ridică privirea. Bătrânul dispăruse, dar în locul lui stăruiau arome de scorțișoară, anason și vanilie...

Un Crăciun în familie

Bunica și mama stau în bucătărie, pregătind masa de Crăciun.

Bunica: Maamă, du-te te rog și ia cozonacul din cuptor. Dar ia un prosop ud, să nu te arzi.

Mama: Hai, mamă, că și eu știu asta!

Mama merge și ia cozonacul din cuptor.

Mama: Vai, ce frumos miroase! Este un cozonac foarte reușit!

Bunica: Mulțumesc. De data asta am pus coajă de lămâie, stafide și migdale, ca să fie mai special.

Mama se uită pe geam și vede viscolul de afară.

Mama: Aoleu, nu știu cum mai ajung cei din Franța la noi pe viscolul ăsta! Îmi amintește de primele mele Crăciunuri. Cât de emoționată eram când îl așteptam pe Moșul! Mai ții minte câte scrisori îi trimiteam?

Bunica: Da, le-am păstrat cu sfîntenie. Nu au nicio pată!

Mama: Dar cum erai tu de Crăciun, mamă?

Bunica: Și eu eram foarte fericită! Și acum îmi amintesc primul meu cozonac. A sfârșit în același loc cu piftia: pe podea.

Intră tata în cameră.

Tata: Ați văzut cumva beteala? A, gata, am găsit-o.

După care începe să îmbodobească bradul.

Bunicul intră în încăpere.

Bunicul: Of, of, of. Integramele astea! Le-am terminat pe toate.

Fetița mică intră în cameră, plângând în hohote.

Mama: Ce e, iubita mea? Ce ai pățit?

Ioana: Mami! Nu mai vine Moșul! Știi, eu i-am cerut un unicorn invizibil roz cu aripi albe și coama curbubeu. Dar, fără Moșul, eu cum îl mai primesc? Hiiii, vaai. Poate că s-au împotmolit renii în zăpadă. Sau poate că a greșit traseul. Sau au rămas renii fără combustibil. Vaaaaaaai, sau și mai rău: crede că am fost obraznică!!!!

Mama: Nu, mami. Dar trebuie să împodobim casa, să vină musafirii și după o să vină Moșul.

Ioana: Bine, dacă zici tu...

Tata: Mă ajută și pe mine cineva să împodobesc bradul?

Bunicul: Te ajut eu, fiule. Cine mi-a văzut mucosolvanul?

Ioana: Uite-l acolo, lângă MP4-ul lui Lex și PSP-ul Jessicăi.

Bunicul: Hai mai lasă-mă cu chineza asta!

Mama: Apropo, unde-i fata cea mare?

*

*

*

În camera ei, Jess se plînge de cum arată.

Jess: Aoleu, e târziu și eu sunt în pantaloni. Și părul e ars cu placa, pantofii sunt tociți!

O să ajung pe Lună dacă nu am o fustă la petrecere!

Se aude o bătaie la ușă.

Mama: Draga mea, ți-au venit prietenele.
Jess: Bine, spune-le să intre.
Intră fetele în cameră.
Alexa: Hey, Jess! Happy Crăciun! Ce faci?
Jess: Păi, nu prea bine. Jen, îmi place gloss-ul tău!
Jen: E de la Sephora.
Ashley: E de la Meli Melo.
Jen: Ba e de la Sephora!
Ashley: Eu vorbeam de lăntisorul meu, nu-i nevoie să sari ca arsă.
Nicole: Apropo, ce credeți că o să primiți de Crăciun?
Jess: De la ai mei, cu siguranță, cărți.
Ashley: Eu m-am săturat de cărți! De când am intrat în clasa I am primit doar cărți.
Alexa: Tu glumești?! Eu vreau o carte de 3 ani și ai mei nu vor să mi-o ia!
Jess: Cu ce e cartea?
Alexa: Cu vampiri.
Jess: Auzi, da' câte cărți cu vampiri mai ai?
Alexa: Păi...15.
Ashley: Uite și motivul!
Nicole: Jess, unde e Lex?
Jess: La el în cameră, cu prietenii lui. Probabil că a uitat de tot ce am vorbit și am planificat.
Jen: Să mergem după ei.
Jess: Nu, să îi lăsăm pe ei să ne caute.
Toate fetele în cor: Câtă răutate!

*

*

*

La Lex în cameră, băieții stau în cameră și se joacă la calculator.
Lex: Marfă Need for Speed.
Mihai: Care dintre ele.
Lex: Păi, cam toate...
Vlad: Fraților, wake up! Metin2 e mult mai mișto!!!
Lex: Apropo, ce vreți de Crăciun?
Vlad: Eu vreau un Xbox 360.
Mihai: Eu vreau multe pungi de Kubeti.
Vlad: Lex, tu ce vrei?
Lex: O excursie în Islanda la vară.
Se aude un „cling,, din boxe, pentru că Lex primește un e-mail.
Lex: Un e-mail:
„Sărbători fericite, cu familia în jurul mesei îmbelugate, un an nou mai bun și distracție la PETRECERI

Semnat: Anonim

Mihai: Am uitat să zic, vreau și un Tamagochi.
Lex: Haide, man! E pentru fete!
Lex își amintește brusc de petrecerea fetelor și țipă.
Lex: Am uitat de petrecere! Jess o sa mă omoare.
Vlad: Atunci hai să ne grăbim! A vazut cineva gelul de păr ?
Mihai: Da, e în dulap. Ați văzut p-unde cravata cu globuri?
Lex: Dar fetelor ce le luăm?
Vlad: Lui Jessica putem să îi dăm parfumul Hello Kitty pe care și-l dorea.
Mihai: Lui Ashley putem să îi luăm o pereche de cercei.

Lex: Au reduceri la Carrefour. Mergem și vedem ce este pe acolo. Poate le luăm ceva jucării de plus sau niste dulciuri.

Vlad: Mă duc eu să iau gecile.

Lex: Iau eu banii. Mihai, tu poți să închizi calculatorul.

*

*

*

Mama: Oare unde-or fi Patricia și ceilalți?

Bunica: Sunt afară, vin imediat.

Intră franțuzorii în casă.

Patricia: Bonsoirrr, maman. Ah, cât de mult timp a trrrecut!

Bunica: Da, dar bine că ați ajuns.

Adeline: Grrrand-mere, darr ce mirroase așa? V-a murririt pisica?

Bunica: Nu, nepoțica mea. Sunt cozonacii de-abia scoși din cuptor. Dar de ce ați întârziat?

Jacques: În Frrranta nu ninge mai deloc. Nici nu știți ce bine e acolo! În zăpada de aici din Rrromânia ne-am împotmolit și ne-a murririt motorrrul. Darr am rrrreușit să ajungem, în sfârrrșit.

Adeline stă într-un colț al camerei, supărată.

Mama: Adeline, dragă, ce ai pățit?

Adeline: Acum trrrebuia să fiu cu prrrietenele mele la cumpărrrăturrri în Parrris. Darr sunt aici, blocată întrrrre un perrrete și un mirros, Puh, cică de cozonaci.

Intră Lex în cameră și se duce la Serge.

Lex: Hey, Serge. Vrei să vii cu mine până sus să împachetăm cadourile pentru fete?

Serge: Non! După prrrogrrrramul lui Serrrge, carrre sunt eu, la orrra asta trrrebuia să fiu în camerrra mea și să mă joc pe PSP. Darr aici nu am camerrra mea și nici PSP-ul.

Adelina: Brrravo Serrrge! I-ai dat peste nas!

Patricia: Maman, nu fi rrrrea!

Adeline: De ce? Tu nu ai fost rrrrea că ne-ai adus aici?

Mama: Hai, gata cu cearta. Vă conduc în camerele voastre și, după, aranjăm masa. Trebuie să fiți lihniți de foame.

*

*

*

Seara, după masă, Ioana merge la brad, care avea un glob cu fața Moșului pe el.

Ioana: De ce nu mai vii? Cu ce te-am supărat? Ce ți-am făcut?

Și dă în plâns.

Intră toți în cameră, încercând să o consoleze pe Ioana.

Mama: Iubita mea, ce ai pățit?

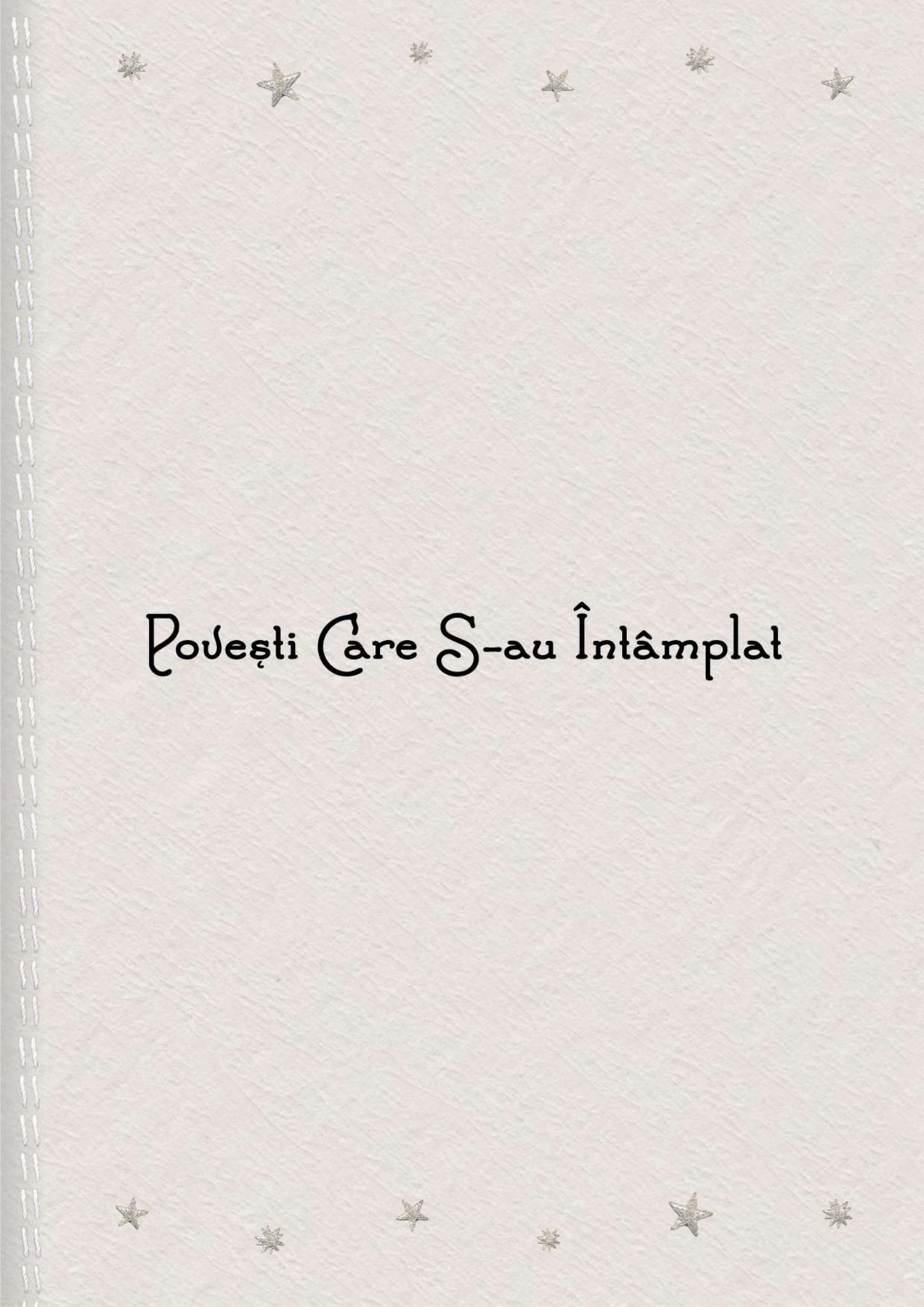
Ioana: Ai spus că, după ce vom aranja bradul, vor veni invitații și vom mânca, va veni Moșul. Toate acestea s-au întâmplat, dar Moșul tot nu a venit.

Bunica: Haide, poate Moșul întârzie puțin. Ce-ar fi ca, până vine Moșul, să vă citesc povestea nașterii Domnului?

Toti în cor: DAAAA!

Dupa aceasta istorisire, se aude o bătaie în ușă. Ioana fuge repede și deschide, face ochii mari și țipă de bucurie „MOȘUUUUUUUL!!!!,,

Sfârșit

The page features a light beige background with a subtle, repeating geometric pattern. A vertical line of small, white, rectangular dashes runs along the left edge. Scattered across the top and bottom edges are several small, gold-colored stars and snowflakes of varying sizes and orientations.

Povești Care S-au Întâmplat

Cum am aflat că există Moș Crăciun

– în doi timpi și două ierni.

Poveștile mele sunt pur și simplu poveștile mele. Nu-s inventate, nu-s foarte creative, sunt doar adunate din viața și experiențele mele.
Am aflat că există Moș Crăciun “de-adevăratelea” în două ierni, în preajma Crăciunului – în două ipostaze diferite.

Actul 1:

Anul de grație 2000. Intru în magazinul Hollywood Music & Film de la Scala să vad ce pot să-mi mai cumpăr ca muzici dragi, să-mi fac și eu un cadou de Crăciun. Sunt împreună cu micuțul Marc (3 ani jumăte). Îl las în colțul cu jucării și-mi vād de alesul meu de muzici. Găsesc ce vreau (sau nu tot ... nu mai contează și nici nu mai știu) revin la copil. Copilul cânta de zor la pianul albastru cu clape colorate și cu xilofon deasupra. Super, îmi zic, iată că am găsit cadoul de Crăciun pentru copil – să-i placă și lui și mie etc ... Am notat, am plecat, o să vin eu să-l iau mâine.

Revin în vria lucrurilor de la birou, și îmi zic – pianul pot să-l iau și poimâine, de fapt, oricum e destul de scump, nu se vând ele toate așa repede, lasă că n-am timp azi. Și mai trece o zi și încă o zi și încă o săptămână... și pe 23... totuși, zic hai, ca mâine nu mai umblu după cadouri, mă duc să-l iau.

Intru voioasă în magazin, mă duc glonț la raionul de jucării... și... încremenesc. Pianul meu albastru – nicăieri. Și nici alte instrumente. Și în momentul ăla îmi cade cerul în cap și încep să plâng... Vine o Domnișoară drăguță și mă întreabă ce am și cum să mă ajute. Zic demnă, “Nu mulțumesc, nicio problemă, dar, știți... am văzut săptămâna trecută un pian albastru...” A! îmi pare rău, nu se vindeau jucăriile și am trimis înapoi la depozit ce nu s-a vândut deja. E seară, n-are sens să mai încercăm la depozit că nu mai e nimeni, pe 24 (cred că era sâmbătă 24...) nu era deschis depozitul... și încep să plâng și mai tare, de ciudă pe mine, care amân lucrurile de făcut pentru cei dragi până la limita suportabilului (ca într-un film pe care o să-l vedeți la anul...), de mamă irresponsabilă care sunt și care n-are cadou pentru copilul cel mai iubit și mai dorit din lume și nu îndrăznesc nici măcar să-l sun pe soțul meu să-i spun ce tâmpenie am mai făcut. Un Domn care aranja marfa prin rafturi acolo vine și el la mine și Domnișoara de mai devreme și întreabă, cu o delicatețe pe care am văzut-o rar la vânzătorii din magazinele bucureștene (și mai ales la vremea aia...): “Doamnă, iertați-mă, doriți un pahar cu apă, pot totuși să vă ajut cu ceva?”

- “Da, vreau și un pahar cu apă, dar mai ales vreau să dau timpul înapoi și pianul albastru să fie în magazin și să-l pot cumpăra pentru fiul meu” - așa i-am răspuns dintr-o suflare... Zice: “Mă duc să vă aduc paharul cu apă”, Domnișoara zice: “Lasă că aduc eu imediat...” și tot Domnul zice: “Și, totuși, m-aș duce până la magazie jos, să văd dacă nu găsesc ceva, totuși.”

Și dispare, ca vântul și ca gândul pe scara care ducea la subsol.

Revine după multă... foarte multă vreme (nu-mi explic nici acum cât de mare poate să fi fost magazia aia), când aproape că decisesem să plec în liniște și să-mi tai venele -

de proastă și tâmpită ce sunt... -

Deci, revine Domnul cu o cutie un pic boțită pe la colțuri... CU PIANUL CEL ALBASTRU.

Pianul cel albastru este în continuare cu noi acasă, îl folosește Filip (fiul nostru cel mic) acum și, de câteori îl văd în preajma Crăciunului, îmi amintesc că Moș Crăciun există...

Actul 2:

Un an mai târziu. Sâmbăta mea dedicată cumpărăturilor de Crăciun. Mi-am pus paltonul cel nou, negru și lung până la glezne, pălăria londoneză, mi-am luat geanta cea încăpătoare și am pornit la atac. Super mândră de mine, după 3 ore spre 4 aveam cu mine ultima pereche de ghete pe măsura copilului, disponibilă în 5 magazine câte colindasem și cu talpa minune și flexibilă și antiderapantă, cărțile pe care mi le doream pentru mine și pentru cei din jurul meu de ceva luni și le-am rezervat ca lectură de vacanța de iarnă, super rochița nepoată-mii și alte numeroase mici și mai mari acareturi...

În drum spre prânzul de la mama, opresc la o florărie pe Bdul Brâncoveanu să iau un buchet de flori pentru aniversarea prietenei mele, Smaranda. Parchez, intru în florărie, iau florile și ies încă o dată mândră de achiziție...

Cum ies din florărie vad un... cetățean, modest îmbrăcat cu 2 sacoșe de Z în mână și-mi zic: "la uitate ce mai chestie, și oameni d'ăștia cumpără de la Z pentru copiii lor!" Apoi am o străfulgerare și înțeleg: nu cumpărase de la Z – erau sacoșele mele...

Se mișcă repede și la rândul meu am luat-o la fugă cu paltonul până la glezne, cu pălăria şuie, cu florile în mână și gențoiul pe umăr - Vitoria Lipan la atac în spatele blocurilor din Brâncoveanu, pe gheață, strigând: "Omule, Domnule... stai! Domnule... Hotz! Oprește-te, lasă cadourile copiilor, te rog, Omule, Domnule, lasă cadourile copiilor, îți dau ce vrei, îți dau bani, lasă cadourile copiilor..."

Peisajul din spatele blocurilor îl descopeream prima dată (Omul dispăruse deja din raza mea vizuală, evident fugind cât putea și el – și mult mai repede decât mine ...). Era o întreagă încrengătură de străduțe cu case mici și curți de poveste din alt veac, habar n-aveam pe unde să o iau și continuam să alerg/merg rapid și să strig după cadourile copiilor, Dumnezeu știe dacă mergeam în direcția bună sau ba... Și din pustiul din zonă, alb, înghețat și feeric au început să apară oameni din curți. Mai ales bărbați – de toate vârstele: de la 20 la 60 de ani, mix complet. Simpli și binevoitori. Un întreg comando de cartier s-a pus în funcțiune să mă ajute. Unii s-au suit în Dacia pre-decembristă și au pornit în raliu pe străduțe, alții s-au împărțit în 7 zări printre ulițe, încercând să descopere personajul cu sacoșe... sau măcar sacoșele...

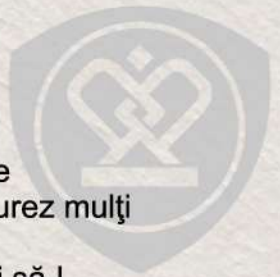
M-am oprit din cursa mea oricum pierdută (era clar pentru mine!), siderată de ce vedeam și gândindu-mă că, oricum, s-au dus naibii ghetele unice ale lui Marc, dar ce-mi văd ochii e din alta lume decât cea în care trăiesc în mod obișnuit.

Două doamne au ieșit din bucătăriile lor aburinde de cozonaci și sarmale și m-au poftit să intru să beau ceva, să mă liniștesc și să gust și din cozonac... Nu-mi trebuia nimic și în general nici să vorbesc nu mai reușeam.

Începusem deja să mă gândesc cum ar fi ca Omul meu să înfunde pușcăria pentru 5kg de cărți, o pereche de ghete de copil, o rochiță de fetiță și încă niște mărunte articole vestimentare...

M-au trezit din reverie Domnii porniți în cercetare, care se întorceau cu câteva sacoșe. "la vedeti Doamnă, sunt toate? Le-am găsit aruncate în două curți și lângă gheana de la blocuri" Pe Omul meu nu l-au prins, probabil că le-a aruncat, zicând și el : "Fir-ai a naibii cu cărțile tale..."

Nu ma interesa dacă sunt toate, nu mă mai interesa nimic, solidaritatea oamenilor "de cartier" care m-au ajutat a fost cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-am primit

vreodată. Și nici nu m-au lăsat să dau un rând de beri sau ceva la bodega de alături. Nu știu cine sunt oamenii ăștia și nu i-am mai întâlnit vreodată, dar le urez mulți ani sănătoși în gând la fiecare Crăciun de atunci încolo. Iar după aceste două experiențe, sunt sigură că Moș Crăciun există, dacă știi să-l vezi... sau dacă ai norocul să-l întâlnești.

Omul Bun

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi nu s-ar povesti, o fetiță blondă cu ochii gri, care umbla întotdeauna cu „nani-ul” după ea, o păturică mică și roz pe care o iubea din cale-afară. Într-una din zilele friguroase de iarnă, fetița s-a apucat să-i scrie prima scrisoare lui Moș Crăciun. S-a ascuns sub pianul din sufragerie, și-a pus pixul după ureche și hârtia parfumată la subraț și l-a rugat din suflet pe Moș să-i aducă o căsuță de lemn, cu etaj, ferestre care se deschid și o scară mică pe care să coboare păpușile prințese. Scrisoarea sigilată i-a fost înmănată timid tatălui. Doar el știa ce timbre trebuie cumpărate pentru Polul Nord. Și timpul era scurt, iar spiridușii aveau ceva de muncă la căsuță.

Zilele au trecut și fetița noastră s-a pregătit intens pentru Ziua cea mare. „Și Moșul o să stea la noi măcar să mănânce o felie de cozonac, nu? Să-i cânt la pian, oare o să-i placă? Ce poezie să recit? Dar îi spui și tu, Mutti, că am fost cuminte și merit căsuța, te rog! Dar tata unde e?”

S-a lăsat seara și Moș Crăciun a sunat la sonerie. Cum nu exista horn, nu putea urca decât pe scări. Probabil că renii îl așteptau jos. Bătrânelul acela simpatic, cu barba lungă, albă și cojocul roșu s-a așezat pe fotoliul preferat al tatălui, a ascultat poezia și Fur Elise cântat stângace la pian, a aplaudat și a scos din tolbă o căsuță de lemn, cu etaj, ferestre care se deschid și o scară mică pe care să coboare păpușile prințese. Fetița cu ochi gri a strâns de bucurie căsuța la piept și a știut din acel moment că Moș Crăciun există (ceilalți copii nu-l văzuseră și din acest motiv nu credeau în el) și că privirea sa blândă semăna cu a tatălui ei. Se hotărâse: Moș Crăciun era un om bun și merita să-l primească pe „nani” în dar.

În anii ce au urmat, fetița s-a luptat din răspuțuri să-i convingă pe toți că Moș Crăciun există și că seamănă cu tatăl ei. Nu mulți au fost cei ce i-au dat crezare, dar ea i-a scris în fiecare iarnă, chiar și atunci când tatăl ei s-a stins și simțea nevoia să povestească cuiva tristețea ei. „Îmi pare rău că în anul în care ai trecut pe la noi, tata nu era acasă și nu l-ai putut cunoaște. Dar el m-a ajutat să-ți trimit prima mea scrisoare. Ți-ar fi plăcut de el, era un om bun, așa ca tine. Și el avea ochii verzi, ca ai tăi”.

Azi sunt șatenă, am ochii gri din când în când și am aflat demult că tata a fost Moș Crăciun-ul meu. Că mi-a citit scrisoarea, că a construit singur căsuța visurilor mele și că a dormit ani buni cu „nani-ul” pe care i l-am dăruit sub pernă. Poate acesta să fie motivul pentru care, de fiecare dată când întâlnesc o privire de om bun, în primul rând mă gândesc că seamănă cu Moș Crăciun și apoi îmi dau lacrimile.

Și am mai aflat că oamenii buni sunt rari, că destul de des suntem tentați să confundăm bunătatea cu prostia, că o privim sceptici în ochi și încercăm să o dezarmăm de la primul gest.

Vă asigur că e nevoie doar de un dram de puritate din partea fiecăruia pentru ca basmele să se poată adevăra, binele să poată învinge răul, iar Moș Crăciun să mai existe, măcar un pic...

Roșu Aprins

Anul Nou trebuie să te prindă cu bani în buzunar și cu chiloți roșii pe tine. Partea cu banii am înțeles-o, dar partea cu chiloții... Imaginează-ți că ai un copil. Un nou-născut. O fată. Când e încă doar un ghemotoc care doarme, mănâncă și face caca, îi legi o ață roșie la mână sau o îmbraci cu cel puțin un obiect vestimentar roșu pentru că, paradoxal, cele trei activități enumerate mai devreme reușesc să atragă nu doar admirația celorlalți, ci și dorința lor de-a face farmece copilului, de a-l deochia. Mai târziu, același copil se transformă într-o tânără care cutreieră magazine și mall-uri, în căutarea perechii perfecte de chiloți roșii pe care să-i poarte la trecerea dintre ani. Sigur, în logica superstițiilor existente, dacă ai bani în buzunar când bate ceasul 12, înseamnă că noul an va fi unul îmbelșugat, deci și purtarea chiloților roșii are menirea de-a atrage, ei bine, tot un fel de belșug, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

*

Când e momentul potrivit să-i spui, ca mamă, fiicei tale, odată posesoare a unei ațe roșii anti-deochi, că e suficient de mare s-o preocupe achiziționarea unei perechi roșii de chiloți pe care să-i poarte de Revelion? Și, la drept vorbind, dacă avuția bănească e un obiectiv pe care orice părinte și-l dorește pentru copilul său, când oare intervine, în gândul părinților, dacă asta se întâmplă vreodată, că avuția amoroasă pe care fata ar putea-o atrage odată cu chiloții roșii e la fel de importantă?

*

- Ai 27 de ani și niciun iubit. Se apropie Anul Nou, deci ești pe cale să mai adaugi un an în buchetul vieții, și ești tot singură. Poate că ar trebui să faci totuși ceva.

Fata se uită în gol. N-are chef să reia discuția despre asta și iarna aceasta.

- Mamă, când o să se întâmple, o să se întâmple...

- Dar norocul și-l mai face omul și cu mâna lui. Nu poți să aștepti să-ți pice de undeva un bărbat dacă tu nu faci nimic să-l ademenești.

„Dacă nu spun nimic, poate încetează, poate pleacă, poate dispare”, își spune fata.

- Dacă tu n-ai de gând să faci ceva, am să fac eu.

Fata se gândește. Nu, n-are cum să fie vorba despre încă un băiat de-al unei mătuși, de-al unei prietene, de-al unei foste colege de serviciu de-a mamei. Știe că i-a epuizat pe toți, deși mama are un networking atât de puternic și de viclean, că nu știi niciodată de unde mai poate aduce încă un pretendent.

- Am vrut să-ți spun, când ai împlinit 18 de ani, cum am ajuns eu cu taică-tu să fim împreună. Eu mi-am atras norocul și l-am găsit pe el, dar povestea noastră nu era potrivită pentru minori, așa că am ținut ascunsă istorioara. Cred că a venit momentul să știi ce s-a întâmplat, să afli de la înțeleapta ta mamă că lucrurile bune trebuie chemate.

Fata se uită la ea și tace. Tace încă de când mama a început să vorbească și dacă situațiile bune chiar vin prin simpla lor invocare la nivelul gândului, înseamnă că mama o să tacă în curând. Deși nu există, deocamdată, niciun semn că ar urma să facă asta. Dimpotrivă...

- L-am cunoscut pe taică-tu la un Revelion. Unchiul Nicu mă invitase la o petrecere cu colegii lui de la facultate și tata, un om foarte sever, m-a lăsat să mă duc numai după ce a văzut cu ce urma să mă îmbrac. Mama, știindu-i apucăturile lui tata, mi-a luat două seturi de haine, unul cu care să plec îmbrăcată de acasă, ca să-l mulțumesc pe tata, celălalt pe care să-l îmbrac când ajung la petrecere, ca să-i mulțumesc pe băieții de acolo. Am plecat de acasă îmbrăcată cu o pereche de chiloți cu mânecute, din aceia pe care îi tragi așa de mult peste burtă că îți ajung până sub sâni, un sutien cu cupe atât de mari și de lălâi că îmi venea ca un maieu, dresuri de peste 100 den și o rochie lungă din lână, pe gât, care mă făcea să mă scarpin neîncetat. Tata a fost mulțumit. Când am ajuns la petrecere, m-am dus direct la baie să mă schimb. În pungă cu haine, și-o pereche de chiloți roșii. Restul, e istorie. În seara aia, taică-tu a intrat în vorbă cu mine și de-atunci am rămas împreună. Îți spun eu, chiloții roșii au atras evenimentul. Așa că, anul ăsta, ți-am cumpărat o pereche că cred că asta e ultima ta șansă. Dacă nici ăștia nu funcționează, nu știu ce să mai zic.

Fata a luat chiloții roșii și a ieșit din cameră. Pe holurile apartamentului, tatăl o oprește. - Am auzit că ți-a spus maică-ta povestea. De fapt, nu e chiar așa. Am văzut-o în seara aia, când a ieșit de la baie, după ce abia venise la petrecere. Eram în spatele ei și-am văzut că își prinsese fusta în chiloți. Avea chiloții, la spate, trași peste fustă. Am oprit-o, ea s-a întors cu fața spre mine și cu spatele la perete și-am început să vorbim ca să nu se facă de râs. I-am spus că are ceva pe fustă și m-am aplecat peste umărul ei ca să văd situația mai bine, apoi, cu mâna stângă, i-am tras fusta afară din chiloți. Ea a crezut că am dat puternic cu palma ca s-o scutur. De-atunci, a rămas cu impresia că perechea de chiloți roșii a fost cea care ne-a adus împreună...

Radio Ric și pijamale

Primeam pijamale cam la fiecare Crăciun. Nu știu ce era în mintea părinților de-mi ofereau cadouri din astea... utilitare, pe care oricum ar fi fost nevoiți să mi le cumpere de-a lungul anilor. Bănuiesc că voiau să facă pachetul să pară mai mare, înghesuind și pijamale, chiloți, șosete și alte accesorii care nu-l interesau prea mult pe un copil.

Eu căutam în sacoșă jucăria, electronicul, chestia de asamblat, nu pijamalele. Da, cadourile veneau în sacoșe sau în hârtie de ambalat din aia simplă, gri, nelipită cu scoci că nu prea exista așa ceva pe vremea aia. Sacoșele goale erau apoi colectate de părinți și folosite la cumpărături.

Vis de iarnă: radioul RIC

Într-o iarnă, îmi doream cu disperare un radio RIC. Era o gamă nouă de radio-uri scoase de întreprinderea de stat Electronica (vezi un istoric). Erau trei modele: RIC 1, RIC 2, RIC 3. Nu mai știu pe care l-am primit eu, dar știu că am făcut aluzii la acest cadou cu mult timp înainte, ca să se prindă părinții. Era perioada în care eu știam cine e Moș Crăciun, dar fratele și sora încă nu se prinseseră, așa că nu voiam să le stric surpriza.

Fiecare dintre radiourile RIC prindea un singur post de radio pe AM, că pe FM nu se emitea mai nimic atunci (deși parcă postul 3 era pe FM). Era un radio portabil, cu o clamă de prins de pantaloni, dar inutilizabilă de fapt, deoarece era atât de strânsă, încât ai fi rupt-o dacă ai fi încercat să prinzi aparatul de curea.

Se asculta cu o cască, o singură cască, cu un design tâmpit. Îți cădea mereu din ureche, deși era atât de lungă, că uneori aveam senzația că-mi va ajunge la timpan. Erau de mai multe culori, dar eu am primit unul alb. Cică ar fi costat vreo 160 de lei unul, dar asta nu era preocuparea mea, ci a părinților.

Inovații personale

Nu era semnal bun peste tot în casă, probabil antena aia internă nu făcea față. Tot mișcându-mă eu prin casă, am descoperit că cel mai bine se prinde postul lângă calorifer și, mai precis, chiar lângă țeava de evacuare a apei calde. Așa că RIC-ul meu a devenit radio static, pentru că l-am prins cu un complex sistem de sârme de acea țeavă. Am încropit chiar și un sistem de prindere a căștii de ureche, tot din cabluri electrice îmbrăcate în plastic. N-am poze de atunci, dar eu eram destul de mândru de inovațiile mele.

La un moment dat, aparatul s-a topit puțin, din cauză că era cam mereu prins de țeava fierbinte, dar tot funcționa bine. Poate tot din cauza căldurii, s-or fi desfăcut unele componente din soclu, așa că uneori îi dădeam câteva bobârname ca să se audă mai bine sau ca să prindă mai bine unda radio.

Să vă mai spun că a fost unul dintre cele mai frumoase Crăciunuri? Îmi plăcea mult să ascult teatru radiofonic, mai ales că la TV nu era mare lucru. Apoi, în fiecare duminică de atunci încolo (sâmbăta era zi lucrătoare), mă trezeam la 9 special pentru a asculta piesa radiofonică pentru copii. Stăteam întins în pat, abia trezit din somn, dădeam drumul la RIC și mă delectam. Uneori adormeam la loc, dar cu zâmbetul pe buze și cu RIC-ul deschis.

A fost sau n-a fost?

"24 decembrie 1986. Hai tăticle, spune poezia". Bărbatul o trase pe Mara lângă el pe scaun, în fața radiocasetofonului pe care-l pornise să înregistreze vocea copilei. Se gândea, ca în fiecare an, cum se va distra ea când va fi mare, ascultând caseta asta cu vocile copilăriei.

Mara avea trac. Zici că era în fața unei săli pline și uitase complet primul vers. Tatăl o ajuta "Moș Crăciun, toți..". Mara trase aer în piept și continuă "îmi spun/ că ești darnic și ești bun". Turui cele câteva versuri, bucuroasă că și le aminti până la urmă.

- Bineee, și acum să-l așteptăm pe Moș. Să nu uiți poezia, că Moșu' se va supăra și nu-ți mai lăsa cadourile.

Panică. Ochii copilei se întristară brusc. Își dorea așa de mult păpușa aia înaltă și frumoasă ca o prințesă! O privea de câteva luni în vitrina magazinului de jucării și ofta la gândul că mai e atât de mult până la Crăciun. Și acum, să o dea în bară așaaa, pentru un vers uitat? Se privi în oglindă, mâhnită că cei doi dinți din față crescuseră doar pe jumătate. "Dacă Moșu' o să spună că sunt știrbă și nu-mi dă cadourile?". Dintr-o dată, se auzi soneria. Inima Marei începu să bată cu putere. "Deci... Moș Crăciun, toți îmi spun....".

- Mara, uite, a venit Moș Crăciun!

- Săru'mânaaa, zise fetița cu o voce puternică. Moșu' era bătrân și surd, se gândi, ca bunica, sigur trebuie să vorbească mai tare.

- Bună seara, dragii mei! Dar ce fetiță frumoasă avem noi aici! Ai fost cuminte?

- Daaaa, urlă aproape Mara.

- Și ai pregătit și o poezie pentru Moșu'?

- Daaaa!

Începu să spună poezia, cu intonație, așa cum o învățase mama. Între timp, îl studia pe Moșul asta, care se așezase pe un scaun, ținând sacul roșu lângă el. Oare ce avea acolo?

- Bravo, fata Moșului! Uite, pentru că ai fost cuminte, ți-a adus Moșul o păpușă frumoaaaasă.

Moșul băgă mâna în sac și scoase, într-adevăr, o cutie mare în care se afla cea mai frumoasă dintre păpușile lumii. Numai că, într-o fracțiune de secundă, Mara zări, pe sub haina roșie, mâneca unui costum gri închis.

- Mama, dar Moș Crăciun de ce poartă costum? Eu nu cred că ăla era Moș Crăciun.

- Mara, mamă, dar Moș Crăciun e și el om. Trebuie să poarte ceva pe sub haina lui roșie.

Hm, gândi fata, Moș Crăciun e om? Ideea asta nu-i trecuse prin cap. Dar dacă e om, cum poate el să ajungă la toți copiii din lumea asta în aceeași noapte?

După jumătate de oră, începură să apară musafiri. Mara, cu păpușa în brațe, era în centrul atenției. Toată lumea o întreba de unde o are, cum o cheamă și ce poezie a spus Moșului. Observa, pe furiș, că unul din invitați avea același costum cu al Moșului.

- Mama, nenea Nelu are costum ca Moș Crăciun!

- Nu se poate așa ceva. Nelule, spune-i tu, nu-i așa că ai venit de acasă?

- Da, zise bărbatul puțin încurcat, sigur că de acolo vin.

Mara strânse păpușa la piept și-i privi cu neîncredere. Zâmbetul ștrengar al mamei îi dădea de bănuț. Dacă la ea nu venise Moș Crăciun cel adevărat? Promise ce-și dorise, e adevărat, dar dacă, totuși, Moșul ăsta nu era cel care trebuia?

- Buni, Moș Crăciun purta costum, să știi, încercă Mara și ultima variantă.
- Fata mea, Moș Crăciun e întotdeauna adevărat. Să nu uiți asta :)

Moș Crăciun

Se prinsese haina în portiera taxiului. Deschise din nou ușa, smulse de palton cu un gest scurt, cât să sară câțiva solzi de zăpadă amestecată cu noroi, apoi râse în sine ei, tolănită pe canapeaua mașinii și se gândi la propria stângăcie. Iarna asta! Orice-ai purta, tot n-arăți bine. Te simți ca un astronaut între blănuri, fulare, căciuli și mănuși – imposibil să-ți tihnească ceva. Șoferul o privea deja de secunde bune.

„Mă iertați, la Unirea mergem.” Mașina icni sub presiunea ambreiajului. Nici nu porniră bine, că zeci de claxoane începură să taie ritmul colindului de la radio. Era Ajunul și Bucureștiul aglomerat. Luminile albe, roșii și aurii, derulându-se deasupra, în balansul mersului, o aruncau într-un carusel deconcertant.

„Să vă spun drept, speram să prind o cursă spre Balta Albă”, interveni șoferul, un tip la vreo 50 de ani, într-o vestă matlasată. „De aia am și luat comanda, am zis că sunteți judecătoria, am eu o judecătore la numărul 14, care merge în Balta Albă. Voiam să iau nepoțica de la grădiniță, am zis că mă retrag”.

S-a auzit râzând puternic, un râs care de multe ori o enerva fiindcă i se părea că sună cumva spart, fals, deși – o știa și ea – nu era altceva decât o descăracare bruscă, deci, în cele din urmă, onestă.

„Vedeți? Ați avut ghinion, iar eu noroc. Acum n-aveți încotro, trebuie să mă duceți până la magazin. Nu puteți să mă lăsați așa, în stradă, tocmai în seara asta.” Dacă era să fie sinceră, oricât ar fi glumit, ceva tot o strângea în spate la gândul experiențelor cu șoferii bucureșteni: te puteau lăsa cu ochii-n soare fără urmă de remușcare taman când ți-era lumea mai dragă. Dar tipul ăsta părea în regulă.

„Ei, nu vă faceți griji domnișoară, râdem, glumim, dar vă duc unde aveți nevoie, nici nu se pune problema. Să-l sun pe fi-miu, să văd poate-o ia el pe aia mică. Nu de alta, dar știți cum e, o așteapă mă-sa mare, acuși vine și Moș Crăciun”, râse și șoferul, lăsând să transpară complicitatea. Urmă sunetul scurt al soneriei telefonului, șoferul își fixă mai bine hands free-ul, și se auzi vocea unui alt bărbat.

Profită de scurta pauză. Scotoci prin geantă după lista de cadouri pe care și-o făcuse de-acasă: o cremă pentru mama, ceasul Tissot pe care-l ochise încă de săptămâna trecută pentru tata, setul de cești de cafea pentru bunica și tot așa.

Îl apăruse pe Moș Crăciun până la 12 ani, o vârstă la care alți copii îmbrățișaseră demult realitatea. Orice-ar fi făcut – și numai ea știe cât era de atentă, investigatul, pânditul și scotocitul prin casă făceau parte din ritual – tot nu descoperea nicio urmă

care s-o facă să incline balanța către cine știe ce pragmatisme. Poate că ceilalți copii erau ghinionişti, se gândea, sau poate că Moşul se supăraseră pe-ai lor fiindcă fuseseră răi – chestiune care, asta e, oamenilor mari li se mai întâmplă – sau pur şi simplu poate că nu ştiau ei cum să-l primească pe Moş, de vreme ce susţineau sus şi tare că el e mama, sau tata, sau chiar ambii părinţi la un loc. În ce-o priveşte, era gata să apere şi cu pumnul autenticitatea Moşului. Odată, de Ajun, ieşise să se joace în spatele blocului. Se însera, iar zăpada căpăta strălucire şi scârtăia sub picioare. Magda, o vecină de vreo 15 ani, cu un pechinez răsfăţat, deschisese discuţia. „Ce? Ție ți se pare că Moş Crăciun are de unde şti ce-ți dorești cadou?“, zicea, pe un ton ascutit. Ea riposta. „Nu, n-are de unde şti, nu e logic?“, continua Magda călcând-o pe nervi. „Deci ştii părinţii tăi, că lor le spui şi ei îţi şi cumpără cadourile.“

Orice-ar fi fost, nu credea. Printre argumentele cele mai puternice era cel al bradului. Cu asta o să-i reteze Magdei elanul, ştia. Şi adevărul e că așa se întâmpla, an de an. Adică, nu era vorba numai de cadouri. În fiecare Ajun, când ajungea acasă după o tură de săniuş sau de joacă, primul lucru pe care-l vedea de îndată ce deschidea uşa era bradul. Înalt până aproape de tavan, cu ramuri late care aveau întotdeauna acele-n sus, nu pleoştite ca ale altora, de care atârnavu globurile ei preferate din sticlă în formă de picături, roşii şi argintii. Cadourile sunt mai uşor de transportat, se gândea, dar cum ar putea părinţii să bage în casă un brad fără ca ea să-l vadă? Putea să zică Magda ce vroia: pentru ea, Moş Crăciun exista.

Şoferul termină de vorbit şi bombăni: „Am rezolvat-o, gata, se duce fi-miu s-o ia“. Ştia deja. Era parte, în mod ironic, din culisele unei uneltiri tipice de Sărbători, dar oricât de simpatice erau şi discuţia şi şoferul, stomacul încă îi pulsa la gândul amintirii de mai devreme. Era acelaşi tip de senzaţie pe care-l avea când se urca într-un lift vechi: o stare vagă de panică de la claustrofobie – deşi o linişteau lumina caldă şi mirosul de muşama din interior –, furnicături în tălpi la desprindere, când liftul începea să urce şi-apoi golul acela din stomac, un gol pe care niciodată nu-l putea încadra într-o stare anume şi care continua s-o domine până ce ajungea şi liftul se opera. Îşi trecu mâna prin păr şi aranjă gluga pe spate. Până la Unirea mai era ceva de mers – de fapt, din cauza aglomeraţiei abia dacă se putea circula.

Câţi ani are nepoţica?“, s-a hotărât să reia discuţia, deşi ştia foarte bine că deja nu mai asculta. Se pironise cu gândul la imaginea aceea a bradului, şi-n jur toată lumea fierbea. Privea armatele de pietoni traversând de la un magazin la altul şi-i plăcea să-şi imagineze ce-au fiecare în minte în graba aia. Dacă-şi fac calcule, dacă se gândesc să termine mai repede treaba, dacă visează sau plănuiesc surprize, în fine, dacă, așa cum ai putea crede că li se întâmplă unora doar scrutându-i de la distanţă, încă mai caută cine ştie ce fel anume de prăjituri să ducă acasă.

Când a ajuns în faţă la Unirea şi-a scos banii să plătească, nu-şi dădea seama dacă şoferul mai povestise ceva. I-a urât: „Sărbători fericite! Bună seara!“ şi-a coborât din maşină cu acelaşi gol în stomac. Chiar înainte să intre pe uşa rotativă, a simţit căldura şi parfumul mulţimii dinăuntru magazinului – mulţi oameni veniţi la cumpărături, ca şi ea. Vine o vreme când fiecare dintre noi ajunge Moş Crăciun, s-a gândit, căutând cu privirea standul de ceasuri.

Primul meu Crăciun în Rai

Când m-am trezit, în cameră nu mai era nici urmă de televizor. Nu știu de ce, primul reflex a fost să caut telecomanda și s-o îndrept către locul gol de pe măsuta de lângă ușă, doar – doar l-o face să apară. Merde!, mi-am zis și-am vrut și să pronunț, dar nu mi-a ieșit. Nu m-a surprins că n-am putut verbaliza o prostie, mi s-a tot întâmplat în ultimii ani în Belgia.

M-am uitat roată prin cameră și n-am recunoscut nimic din ce era ieri după-amiază, când am adormit scriind de zor la teza de doctorat. Cu toate astea, locul îmi era cumva familiar. Da, m-am trezit într-o cameră care nu era a mea, dar era plină cu lucruri pe care le-am recunoscut și le-am mângâiat. Pe fiecare în parte. Și la fiecare mângâiere, îmi aminteam clipa și locul în care le-am primit și privirile persoanelor care mi le-au dăruit. Am stăruit zâmbind în fiecare privire. Când, în sfârșit, m-am așezat pe pat, încercând să-mi pipăi realitatea, m-a luat cu amețală – ca în prima dimineață de Paști fără tata. Aveam rouă pe mâini, de la florile care-mi umpluseră patul. Atât de multe flori albe, brr. Am reușit să mă usuc cu poalele rochiei. Și-apoi m-a lovit: nu mă trezisem. Eram încă în visul de ieri dimineață, ăla scurt cât somnul de dinainte de micul dejun luat în pripa pe foile de la capitolul 6. Și-n visul ăla, eram singură în rochia asta și un pic tristă, dar nu vedeam nimic în jur. Acuma văd, mi-am spus. Văd că nu e nicio sursă de încălzire în camera asta, dar nu mi-e frig deloc. Roua s-a uscat, patul se încălzește de la flori și pașii mei, pe măsură ce parcurg camera asta mare de-a lungul și de-a latul, sunt calzi, ca după o frecție cu oțet.

Asta a fost prima mea frază “observațională”. Când mi-am întors privirea către ușă, l-am văzut pe tata. Am știut, înainte să-mi zică “bună”. Și nu m-am speriat.

Am înțeles unde sunt și, ca ieri, se continua cu un altfel de azi decât ăla în care îmi programasem să fac curat împreună cu mama în apartamentul pe care-l luasem în rate. Am știut ca pe El n-am să-l mai țin niciodată de mână. O singură lacrimă, atât am simțit pe obrazul drept. Una caldă, atunci când tata mi-a sărutat mâna.

Ne-am așezat la masa bunicii, aia pe care-mi scrijelisem numele cu cretă colorată la 7 ani și-am povestit. Știa tot ce făcusem, dar îi tot dădeam înainte oricum versiunea mea, cu tot ce-am vrut să-i spun o viață și n-avusesem timp. M-a scos la plimbare apoi și, rând pe rând, i-am revăzut pe toți cei cărora le spuseseam în biserici “la revedere”. Și ei m-au învățat, fiecare cu tehnica lui, cum să mă uit la toți cei care mi-au spus același lucru, cu gândul, cu vorba, cu flori și lumânări, cu strigăt, cu durere, cu înțelegere sau cu revoltă. Și până la ziua mea, am învățat cum să-i fac să mă simtă aproape. Pe cei care mă lasă aproape, ca deh, dacă sunt aici nu înseamnă că am super puteri.

*

Le-am văzut la patinaj. Prima lor ieșire într-o astfel de locație și formație mi se

datorează, știu. Ana se descurcă foarte bine, Iulică la fel, Mireille nu mai zic. M-am prăpădit de râs când le-am văzut pe Anca, Andreea și pe Ancuța înaintând timide pe lângă mantinela aia urâtă. Dar le-am dat curaj. Sunt așa mândră de Ana.

Ancuța era prima dată pe patine. Am vrut să aprind prima noastră țigară. Aia pe care o aprinsesem la filtru când am fumat prima oară, la geamul din camera mea, într-a 11a, parcă, după ce ne-am făcut ochelari. N-am reușit, că aici, lucrurile adunate în cameră nu dispar niciodată. Uneori se fac mai mici, să facă loc altora. Chestie ciudată, Raiul ăsta.

Ancuța și-a dat joc mănușile de piele și și-a aprins o țigară. Mirosea ca laleaua aia albă pe care mi-a adus-o dimineața la Șerbănești și care stă în ghiveci, lângă celelalte primite de Crăciun. Pentru alea dinainte nu mai e loc în cameră, stau în grădină. Am uitat să zic, am o grădină destul de mare. Tata glumește, cică la 30 de ani o să am prima grădina botanică din zona asta.

Erau roșii în obraji.

Mama a făcut cozonac și a vorbit cu Ana, să vina împreună. Au venit toate pe seară, să cinstească un pahar pentru mine și să se uite la poze. Fetele s-au ținut de mână și s-au ținut să nu plângă, pentru că na, au ținut la mine. Durerea e galbenă. Am văzut-o făcându-se mare cât o minge medicinală când au auzit-o pe mama vorbind cu El la telefon. A rămas în Belgia. În camera noastră de acolo, ferestrele-s acoperite de multe mingi din astea galbene.

Fetele-au povestit care cum ce-au mai făcut, nu și ce-ar mai vrea să facă. Eu asta aș fi vrut s-aud. Și mi-am promis c-o să fac cumva să le-ascult pe fiecare în parte, care pe unde s-or duce. Măcar atât.

Mama a adormit mult după ce-au plecat fetele pe la casele lor.

Am sărutat-o pe frunte. De multe ori am vrut să fac asta în adolescență, când mai adormea supărată, după vreo zi grea la școală. Florile din cameră s-au deschis de la toate lacrimile căzute în pământul pe care-l văd prima dată de Crăciun altfel.

În rama foto goală de pe noptieră, el îmi caută încă privirea în amintirile care curgeau alandala și-n care eram împreună. L-am văzut cum se enervează că nu merge netul, se oprește și se roagă. N-a crezut niciodată în miracole și după ce mi-a luat ultimul bilet de avion către România, în chestia aia oțelită în care m-au pus în rochie, n-a mai crezut în nimic bun în general. Am atins mijlocul ramei și-am văzut cum se schimbă la față. În mijlocul desktopului i-a apărut ultima noastră replică de chat. Arătam tare bine în avatar. Am zis lol, în gând, dar n-am putut pronunța. Aici nu pot să vorbesc altfel decât am făcut-o acolo. A zâmbit și a deschis explorer-ul.

I-am simțit încrederea. O pagină de yahoo, cu știri îngrămădite, cu căsuță de logare în dreapta. Dedesubt, o reclamă tâmpită: "Love is a gift". Mai ții minte când ai zis că n-o să dai niciodată click pe un banner? I-am șters replica asta din memorie. În același loc, în același timp, am atins un pixel. S-a deschis o pagină de povești de Crăciun.

"I see the countless Christmas Trees around the world below,
with tiny lights, like heaven's stars, reflecting on the snow.

The sight is so spectacular; please wipe away that tear,
for I am spending Christmas with Jesus Christ this year.
I hear the many Christmas songs that people hold so dear, but the sounds of
music can't compare with the Christmas choir up here.
I have no words to tell you, the joy their voices bring,
for it is beyond description, to hear the angels sing.
I know how much you miss me, I feel it in your heart,
but I am not far way. We're really not apart.
Be happy for me dear. You know I hold you dear,
Be glad I'm spending Christmas with Jesus Christ this year.
"Love" is The gift, more precious than pure gold.
It was always most important in stories that we told.
Please love and keep each other, as my Father said to do,
for I can't count the blessings or love he has for you.
So, have a Merry Christmas and wipe away that tear.
Because I'm spending Christmas with Jesus Christ this year".

Știu, e cam tâmpită poezia asta, aș zice că e chiar penibilă de fapt, că unele din
serialele la care încă se mai uită fetele sau ca versurile de Maya Angelou puse pe
cartonașe de doliu, dar atât am putut face: un click pe un banner care-a dus la o
pagină unde cineva și-a publicat durerea, s-o citească alții, ca să și-o vindece pe-a lor.

Și ne-am bucurat împreună. Ca la primul nostru brad. Mingile galbene au dispărut de
prin cameră. A rămas una mică, sub pat.

Mi-a promis c-o să facă singur curat până-n Crăciunul următor.

În ultimii 3 ani am încercat să-l fac să se țină de cuvânt și am pus în aplicare tot ce-am
învățat la cursurile de aici. Îmi dau deja masteratul în vindecare. Tata zice c-o să-mi
publice ăștia lucrarea de disertație, în franceză, engleză și română, că am un titlu scurt
și haios: Primul Crăciun în Rai.

PS: Celor cărora le e dor de poze cu mine, o să le dedic un blog. Trebuie să-i mai
trimit niște vise din alea încrezătoare Ancuței.

PPS: Dimineața și seara, deschideți geamul. Larg. O sa vă zâmbesc sănătos de la
prima gură adâncă de aer.

Cu drag,
Ninucia.

Mingea

“- Când vine moșul?” își spunea băiatul în seara în care toate perdelele-s șifonate într-un colț, în seara în care colțul fiecărei ferestre e aburit și dezaburit de șirul respirațiilor parcă din ce în ce mai rare și apăsate, pline de suspin. La asta se gândea copilul cu palmele suprapuse sub bărbie și cu ochii spre lună. La mingea de piele pe care moșul i-o promisese c-o singură condiție: Să-și asculte părinții.

“- E prea firav, mai lăsați-l acasă până-n primăvară.”

“- Domnule profesor, nu știu ce să mă mai fac cu el, țopăie prin casă toată ziua, sprintează pe tot holul, visează fotbal, o scoate pe maică-sa din minți.”

“- Dacă îi place fotbalul cu adevărat, o să vă tragă de mânecă imediat cum dau ghiociei să-l aduceți înapoi. Acum e prea devreme.”

Și-așa s-a hotărât, băiatul a mai stat acasă, deși imaginația și posterul cu Hagi de lângă pat l-au dus pe toate stadioanele mari, în finalele tuturor campionatelor lumii.

Dimineața își trezește tatăl când soarele abia trecuse de orizont:

“- Tată, tată! A venit moșul, mi-a adus o minge! E de piele, uite!”

“- Vezi, dac-ai fost cuminte? Mergi și mai dormi, copile, e devreme, ai timp s-o bați mai la amiază.”

Da' de unde somn? Mingea aproape luase locul pernei și urma să devină prietenul cel mai bun. Au bătut împreună toți pereții blocurilor și nervii vecinilor. Au bătut parcuri, terenurile școlii și barele bătătoarelor de covoare din cartier. Băiatul a scos-o de sub zeci de mașini, din zeci de tufișuri, de după zeci de garduri inoportune.

“- Unde te-ai julit așa în cot, băiete? Dar în genunchi? Uite cât ești de transpirat!” erau replicile pe care mama băiatului nu se mai oprea din a le rosti. Nimic nu conta pentru el decât golurile. Anii au trecut și joaca a devenit organizată, alături de alți bezmetici de vârsta lui care i-au devenit frați. A învățat că unele mingi pasate unde trebuie fac mai mult decât golurile. A învățat că e mai frumos să câștigi în echipă decât singur, a învățat că uneori e mai bine să pierzi frumos decât să câștigi urât, a sacrificat de multe ori desenele animate și jocurile video pentru alergări care înmoaie genunchii. Deși a avut multe victorii, a acumulat cea mai mare experiență din înfrângeri. Deși a primit multe laude, criticile au fost cele ce l-au îndemnat să muncească și să progreseze.

“-Când simți că nu mai poți, atunci trebuie să tragi și mai tare! Hagi nu s-a născut Hagi, s-a născut un copil, așa că voi, care a muncit, și-a muncit, și-a muncit și continuă să muncească până-n ziua când va agăța ghetele-n cui! Fără sacrificii nu se poate face performanță!” Cuvinte ce răsunau în mintea băiatului tăindu-i din certitudinea falsă pe care un meci reușit i-o dădea că gloria e aproape.

A venit un alt decembrie, la mulți ani după. Echipa era mai încheagată ca niciodată, rezultatele erau pe măsură, dar și volumul de muncă era mai ridicat. Miza era alta, mult mai mare, iar moșul l-a răsplătit din nou pe băiatul nostru. Pe-un birou a apărut un start subțire de foi pe care micul fotbalist le-a citit cu atenție. În dreapta jos un singur spațiu mai urma să fie completat: Semnătura jucătorului.

Stadioanele pline și turneele finale erau cu un pas mai aproape.

Și nu uita când ești vesel, române, să fii bun!

Lumea se schimbă. Nici măcar timbrele nu mai au același gust. Când eram mică, timbrele erau extraordinare! Când le lingeam pe spate (e o postare de Sărbătoare și suntem în post, aveți grijă unde ă zboară mintea) lipiciul lor (până și timbrele au lipici! Noi de ce nu mai avem ?) avea un gust dulce, care te făcea să-ți dorești să lingi cât mai multe timbre. Oare dacă rămâneam în pană de dulciuri mi-aș fi cumpărat câteva timbre? Nu m-am gândit niciodată la asta. Oricum, de Sărbători trimiteam multe felicitări. Eram fericită cu timbrele mele.

Cum ziceam, the world is changing. Nici măcar cozonacul de Crăciun nu mai are bunul simț să stea la crescut în ligheanul bunicii, după sobă. Nu, s-a boierit și el : stă burtos în magazine, pe rafturi, în brutării, chiar și la Fornetti ! Cuptorul bunicii scârțâie jalnic atunci când îl deschizi să vezi câți păianjeni și-au mai țesut plasă în gura lui. Planșeta pentru prăjituri stă în cămară și ea și încă mai are urme de făină care mirosoa a mușegai. Și bunica? Bunica se uită la telenovele și mănâncă turtă dulce. Iar nepoții ? Nepoții sunt mari, nu au mai venit demult să se întindă sub brad și să se uite la luminițe.

Lumea se schimbă. Zăpada, nici măcar ea nu mai e generoasă. Spiritul Crăciunului nu o mai impresionează cu nimic. Îi e rușine să mai cadă, să stea murdară printre grăunțele de nisip și sare pe care le toarnă șoferii cu nemiluita peste ea. Ei nu știu ce senzație de fericire îți dă zăpada când scârțâie sub picioare ?

Le monde changera. Colindele au devenit o afacere profitabilă. Lumea începe să iasă la colindat încă de la prima zăpadă, așa își scoate fiecare profitul. Copiii nu mai au timp să învețe cântece noi, ne-am și plictisit de aceleași colinde mult prea scurte și falsate care răsună stupid în blocuri în fiecare an. La școală nu ne mai învăță colinde. Le ascultăm în schimb la televizor pe ritmuri pop-rock. Nici măcar ore de muzică nu mai facem. La școală avem house în pauze și în ore avem telefoanele mobile cu câști. Mi-e dor de colinde ! Colindul curat, strămoșesc, cântat de copii îmbujorați și de bătrâni în fața casei, în Ajun de Crăciun.

El mundo cambia. Copilul nu mai crede în Moș, vrea jucării cât mai mari și mai electrizante, cât mai sofisticate și mai ușor de stricat. Le cere direct părinților. De câțiva ani nimeni nu mai primește cadouri sub brad. Toți primim un plic, alb, nescris, în care știm deja ce sumă se află și care ar trebui să ne aducă fericire. Eu vreau cadouri adevărate, în pachete colorate, cu felicitare și urări de la cei dragi ! Vreau să vină îngerașul să aducă globurile, să fie lumină în casă, să fac bradul când pe fereastră văd « bungherii » cum își pregătesc urarea, să fie cald de la cuptor și lemnele să trosnească în sobă, să miroase a prăjituri aburinde și a grâu fiert.

Die Welt ändert Sich. Nici bradul nu mai e ca altădată. Acum e de plastic, îl cumperi o dată cu spray-ul de cameră care miroase a cetină. E mic și trist și el. Oamenii cu inimă mare trebuie să aibă brazii cei mai frumoși în case ! Lui Moș Crăciun nu îi place să pună cadouri sub brazii sintetici.

Il mondo cambia. De ce în seara de Crăciun se adună tinerii să meargă la discotecă ? E Seara Sfântă, de ce nu stăm acasă cu familia, cu prietenii, de ce nu primim colinde, de ce nu cântăm, de ce nu mâncăm bucate tradiționale făcute în casă și de ce nu aprindem o lumânare pentru Iisus ? De ce nu ne mai pasă ? Ne-am înstrăinat de

Crăciun.

Werdenen farndren seg : Crăciunul nu se mai face acasă.

Crăciunul a devenit o afacere.

O mundo muda: Ați observat și voi că felicitările nu mai sunt cum au fost odată?

Găseam atâta farmec într-o felicitare de Crăciun! Mai ales în cele nemțești, felicitările Froeliche Weihnachten! Câtă fantezie și migală, ce desene frumoase, ce copii voioși, ce moși simpatici, ce zăpadă frumoasă și sclipitoare, ce cadouri mari, ce brad, ce ursuleți! Mi-e silă de felicitări: un glob, o lumânare, o creangă și Sărbători Fericite ! Lumea se schimbă. S-a schimbat deja.

Două diamante

Anul a început cu Sărbătoarea Sfântului Ion. Primisem de la o prietenă un borcan cu apă sfințită de la Bobotează, în care se afla și o bucățică de busuioc ofilit. Îl lăsasem undeva pe un raft, în așteptarea unei decizii: unde îl voi pune, ce să fac cu el... Era oricum vacanță și aveam timp, credeam eu, să mă gândesc și la asta. Dar dulcea lene a acelor zile a trecut, m-am întors la birou și am uitat complet de cadoul sfințit.

La scurt timp am aflat că sunt însărcinată! Bucuria aceluia moment îndelung așteptat a fost ca o explozie care mi-a cuprins corpul, a fost ca o veste minunată din povești. Am fugit acasă. I-am spus soțului meu, care m-a privit lung și mi-a dat un răspuns pe care nu l-am înțeles. „Aaa, acum îmi explic”. „Ce?” am întrebat eu. „Asta!” Și mi-a arătat borcanul în care acel busuioc înverzise în mii de frunzulițe, care năpădiseră banala incintă.

O minune!

Cele 9 luni de sarcină au fost, poate, cele mai fericite din viața mea. Mai vie, mai veselă, mai puternică și mai frumoasă ca atunci nu m-am simțit niciodată. Vara a fost mai colorată și mai parfumată decât orice altă vară, iar toamna caldă și plină de flori mi-a rămas și acum în minte. Am născut la sfârșitul lui septembrie un băiat, o minune de copil, pe care-l țineam în brațe ca pe un dar scump pentru care eram recunoscătoare până la lacrimi. Așa a trecut acel septembrie, așa a trecut acea toamnă: cu bebelușul în brațe.

I-am așteptat și pregătit primul lui Crăciun cu emoție. I-am mulțumit Domnului încă o dată și țin minte că am cumpărat cele mai frumoase ornamente, lumânări și cadouri. Deși el avea doar 3 luni, privea totul cu ochii lui de mărgelă, mai frumoase decât orice luminiță din pom.

Și ne-am adunat cu toții în Ajun, iar eu, cu copilul în brațe, l-am așteptat pe Moș Crăciun mai mult pentru a-i mulțumi pentru cadoul de la sânul meu, decit pentru a aștepta un altul. Și totuși el a venit. Soțul meu s-a apropiat, mi-a luat mâna, a sărutat-o și mi-a pus pe inelar un mic diamant, mulțumindu-mi pentru copilul nostru. I-am zâmbit și am privit piatra strălucitoare de pe degetul meu, fixată într-o montură de peste 100 de ani. Era frumos. Era unic, special, aparte. Împodobită cu aceste două bijuterii, fiecare unică și perfectă, dăruite de Dumnezeu una pântecului femeii, cealaltă pântecului Pământului, m-am simțit atunci ca o Zeiță a Fertilității și am avut, pentru prima oară, certitudinea că sunt fericită.

Moș Crăciun, recuperatorul de date

Vine o vreme când nu mai crezi în povești cu Moș Crăciun și spiriduși pentru că nu mai găsești timp să le ascuți, când Sărbătorile își pierd magia și devin doar o perioadă agitată și stresantă, pe care nu o mai aștepti cu nerăbdare.

Acesta este motivul pentru care nu am găsit în memorie nicio poveste care să merite să fie spusă. Însă cu 3 zile înainte de Crăciun, mi s-a întâmplat ceva deosebit de frumos și cât se poate de real, care m-a făcut să mă întreb dacă totuși Moșul există. Povestea mea începe, de fapt, cu Moș Nicolae. De dimineață, mi-a lăsat bomboane în ghete. Am crezut că am fost cuminte și m-am bucurat. La birou, însă, bucuria mi-a trecut repede pentru că hardul meu extern, plin cu informații și cu fotografii, dispăruse fără urmă. L-am tot căutat, am întors toate sertarele cu susul în jos, am întrebat pe toată lumea. Nimeni nu știa nimic și am ajuns la concluzia că Moș Nicolae, hoțul, îl băgase în desaga lui.

Adi Telespan, colegul meu, făcuse în urmă cu câteva zile un sondaj despre ce voiam să primim fiecare de Crăciun. Mi-am dorit atunci o mașină, bilete de avion... Mi-am schimbat repede dorința și m-am hotărât să îl rog pe Moș Crăciun să îmi aducă înapoi ce mi-a furat Moș Nicolae.

În următoarea săptămână m-au chinuit tot felul de gânduri despre tehnicile de investigație folosite de FBI, pe care le-am aflat din emisiunile de pe Discovery. Am cercetat cine ne intrase în birou și la ce oră, m-am gândit chiar să iau amprente de pe cablul hardului, am terorizat pe toată lumea care ne vizita cu întrebări. În final am pierdut orice speranță de a-mi recupera informațiile.

Cu trei zile înainte de Crăciun primesc un telefon:

-Alo, domnișoara Irina Dinu?

- La telefon.

- Numele meu este Bogdan. M-am gândit să vă fac o bucurie de Sărbători.

- Da...am zis încurcată și gândindu-mă că vrea să îmi vândă vreo asigurare sau că îmi spune că am câștigat ceva la vreun concurs la care nici nu participasem.

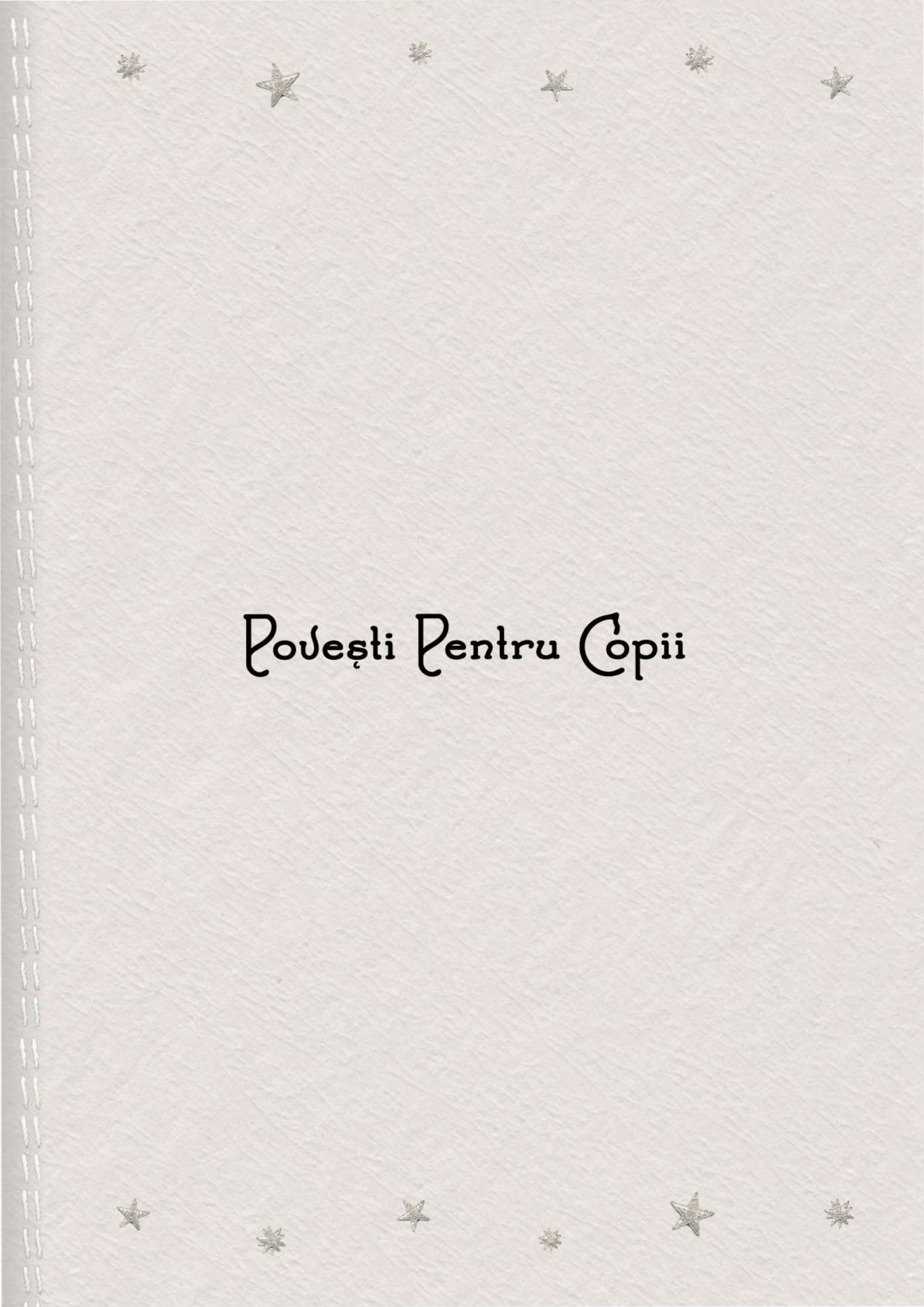
Dar Bogdan zise:

- Acum câteva ore am cumpărat din Piața Obor un hard extern (a început să îmi bată inima și să sar în sus pe loc cu telefonul la ureche). L-am conectat la calculator și am găsit pe el multe lucruri, printre care și CV-ul dumneavoastră. M-am gândit să vă fac o bucurie de Crăciun și să vă returnez hardul!

Minune! Moșul m-a auzit! Există! Cinci minute am sărit prin casă și am râs. Nu m-am mai bucurat așa de când am primit (tot de la Moșul) o mașină de spălat pentru păpuși și un set de ceai în miniatură.

Domnul Bogdan nu mi-a cerut nimic în schimb. A zis că hardul îmi aparține și mi-l returnează cu plăcere pentru că așa este corect.

Anul acesta, Bogdan mi-a arătat că Moș Crăciun există. Numai că el nu trăiește în Laponia, ci în sufletul unor oameni deosebiți cu suflet mare.

Povești Pentru Copii

Crăciunul lui Pic

un motan care a fost altceva

Am rupt a șasea foaie. Parcă am numai pisici în cap. Nu pot să scriu o poveste liniștit! Nu găsesc nimic! Aveam și poze cu Pic de la ultima noastră întâlnire din Ajunul Crăciunului. Să mai caut prin fișe. Este motan? Da. Se comportă cam aiurea? Oho! De la o vârstă foarte fragedă. Nu avea nici 4 luni de viață când a intrat în vechiul televizor cu lămpi al stăpânei. Aceasta nu s-a supărat, i-a întrerupt doar puțin ora de pian ținută zilnic. Cea mai bună lecție pentru motani se aplică atunci când sunt ținuți de coadă, cu capul în jos. "Pic! Uită-te la tine! Ai ajuns și reparator de televizoare! O pisică nu poate fi altceva!", i-a spus stăpâna. Așa electrizat, cu blana băț, arăta ca o perie de pantofi. Nu, adică de ce să nu poată fi și altceva?

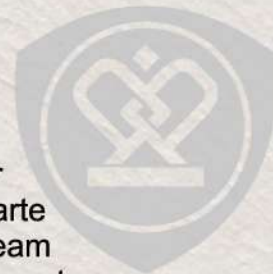
Cum să scriu povestea asta de Crăciun despre un motan electrizat? Hai să o spunem pe șleau, Pic vorbea. Nu de la 4 luni, când începe povestea noastră, pe atunci încă învăța solfegii. Era prezent la toate lecțiile de pian. Pic era silitor, chiar a stat cu burta pe carte până pe la un an pisicesc. Ehe! Un an pisicesc are..., da, îmi aduc aminte, cam vreo 5 ani de-ai noștri. Despre un motan cu 5 ani de educație muzicală nu cred că ați mai citit. A învățat motanul nostru notele muzicale pe perna sa de pe canapea. Avea cea mai frumoasă carte de muzică brodată pe mătase și era numai a lui. Să stai cu burta pe carte, efectiv, un an, este ceva!

Când și-a desăvârșit educația muzicală, am putea spune că Pic era emancipat și aproape de capul lui. Notasem undeva că, în general, pisicile se plictisesc foarte repede, dar nu știu dacă se și vaită. Să nu ne așteptăm că, dacă vorbea, motanul nostru se și vaita.

Prima dată a vorbit cu cei doi șoricei din bucătărie. De fapt, știm că numai cu ei vorbea. A mai încercat și cu alții. Stătea la fereastră dinspre stradă. Cu cine să intre în vorbă? Se uita puțin de sus la oameni și toți mergeau concentrați, cu nasul în jos, atenți doar la vârfurile cizmelor de iarnă. Era gheață și multă zăpadă, care căzuse din belșug în acel an. Azi așa, mâine așa, a mai învățat două lucruri noi. Nu este bine să mergi pe zăpadă, dacă nu ai cizme bune. Iar dacă te așezi la picioarele stăpânului, primești mai multă atenție.

Își amintea și de o întâmplare cu o fetiță îmbrăcată modest, dar care nu se uita la vârfurile ghetuțelor. Alexandra, despre ea este vorba, nu venea la cursurile de pian. Era cea mai săracă fetiță de pe stradă, dar Pic nu avea de unde să știe. Ninge de două zile și tot de atâtea ori o văzuse jucându-se cu fulgii. A încercat să intre în vorbă. Pic al nostru își făcuse socoteala foarte rapid, zăpada de pe pervazul ferestrei se topea repede, dacă și restul se topea la fel? Trebuia să facă ceva, să vorbească cu ea. S-a jucat și el cu ce avea. Cu coada. Și așa l-a observat Alexandra. Geamul însă era de netrecut, prea rece, și fetița nu ajungea la pervaz. Șoriceii au aflat puțin speriați toate amănuntele. Cum a început să se joace cu coada, cum a rămas suspendat pe draperie și cum a împins micul ghiveci ca să se învârtă iute-iute după coadă. Asta știa el să facă cel mai bine! Evident, după muzică.

În timp ce le povestea celor doi, groaza își făcea loc pe fețele prietenilor săi, Chiț și

Chița. Da! Toți au un nume în povestea asta. Așa îi numise Pic de la prima lor întâlnire. Nu toată lumea știe să dea nume, pentru asta educația contează foarte mult. La motani, mai ales cea muzicală. Poate nu m-ați crezut, când vă spuneam că un motan poate fi și altceva. Și stăpâna sa făcea la fel. "Draga mea, acesta este un Si bemol." sau "Fii atentă, La-ul vine primul." Cam toate ființele pe lumea asta au un nume, cu condiția să scoată un sunet. Iar noii lui prieteni scoteau două sunete: chiț! și chița!

Și nu este doar o poveste că șoricelii vorbesc, ghemotoacele astea de mătase cenușie sunt chiar guralivi. Cam deranjau lecțiile stăpânei și așa cei doi i-au arătat lui Pic locul lor preferat, bucătăria. Să știți că, dacă ajung cu povestea în bucătărie, nu este pentru că nu se întâmplă nimic în restul casei.

Pic va avea o surpriză chiar de Crăciun, stăpâna lui repeta colindele cu mai mulți copii de pe stradă. Încă nu știe ce îl așteaptă, orice poveste de Crăciun are un final frumos, dar și o surpriză.

Ei! Era primul său Crăciun! Să nu ne preocupăm prea mult de asta acum, Pic nici atât. El vrea să termine de povestit tot prietenilor săi. Cum a vorbit cu Alexandra? Simplu!

"Dai de câteva ori din codiță și totul vine de la sine. Vorbești de nu te mai oprești! A fost așa de ușor cu ea! Dar atât de greu cu oamenii mari! Ceilați nu înțeleg graiul pisicesc, copii însă îl știu, dar este un secret al lor. Copiii au multe secrete și vorbesc multe graiuri. Uite, cei care vin la lecțiile de pian, toți, dar absolut toți vorbesc doar cu pianul. Și avea pianul o limbariță!!! De nu se mai oprea din vorbit. Poate că erau mai mulți "piani" în cutia aia neagră și vorbeau unii peste alții!"

Odată chiar a intrat sub pian să vadă ce și cum, dar nu a stat prea mult, stăpâna a avut grijă să nu deranjeze lecția, era o fetiță începătoare. Chiț și Chița nu aveau curajul lui, stăteau lipiți unul de altul și ascultau. Nu intraseră niciodată în cutia pianului, lor le plăcea în bucătărie și erau cam pofticioși, nu prea aveau timp de vorbă cu copii. Se opreau din agitație doar să ronțăie câte ceva dintr-o cutie de fursecuri. Pic îi ajutase să o găsească. Cu bunătați pe lângă ei parcă nu mai erau așa speriați și așa aflau și ei noutățile de la motanul nostru.

De vreo 2 zile se întâmpla ceva prin casă. Așa de mulți copii nu mai văzuse niciodată, doar Alexandra era răcită și nu venea. Copii de pe stradă aveau repetiție.

- Toată lumea se pregătește de Crăciun!, a spus Chiț.

Mai mare bucurie nu aveau cei doi șoricelii. Așa a aflat și Pic că, dacă îi ajută să ajungă sub bradul plin de dulciuri și turtă-dulce, atunci îi vor spune marele lor secret. Cum să îi ajute un pisic de un an? Mai ales acum cu atâta hărmălaie prin casă?? La repetiții erau așa mulți copii, iar pianul umplea toată casa de sunete. Cum să te strecorei printre atâtea refrene și "la-sol-fa-mi-re-do-uri"?

Aici poveste devine cu adevărat palpitantă. Hai să urmărim isprăvile eroului nostru. Să îți ajuti prietenii să ajungă la locul cu bunătați, să vorbești cu Alexandra și, în final, să îi dai o lecție pianului, asta chiar ar fi un final foarte fericit! O adevărată epopee de Crăciun a pisicilor, o "Iliadă" a viteazului motan Pic. Acum veți vedea de ce întâmplare extraordinară va avea parte eroul nostru. Ce va face el în următoarele zile să știți că va fi demn de toată lauda.

Chiș și Chița cunoșteau cam toate casele de pe stradă și îi vor spune unde se așează bradul în fiecare casă. Alexandra, știa de pe strada, împodobește prima bradul, nu era unul bogat, dar ea iubea cel mai mult Crăciunul dintre toți copii. Cu cât iubești mai mult Crăciunul, cu atât pui bradul mai aproape de locul care îți place. Alexandra îl ținea în fiecare an lângă locul de joacă. Pic a aflat că bradul stăpânei va fi pus între canapeaua lui și pian, în cel mai bun loc al camerei.

- Un brad trebuie să stea în camera în care îți inviți musafiri și trebuie să fie plin de cadouri, mai ales de dulciuri. Crocant, dulce, crocant dulce, le vom găsi ușor, dulciurile sunt amabalate frumos și toate strălucesc, i-au spus Chiț și Chița.

Însă nimeni nu i-a spus ce este un brad. Așa că, atunci când s-a pomenit cu bradul în

hol, "lucrul ăla mare, verde, țepos și care mirosea ciudat", Pic a trebuit să facă urgent un "consiliu" de prieteni. Stăpâna ținuse și ea un "consiliu" cu prietenele.

- Au vorbit între ele să îl cheme pe Moș Crăciun, le-a spus Pic șoriceilor.

- El va sta cu ochii pe toate darurile, îi spusese Chiț, te rog, ajută-ne!

Planul era simplu. Pic va ține ușa de la bucătărie deschisă. Însă greu doar atunci începea. Doi prieteni așa mici și discreți nu pot fi duși printre picioarele musafirilor care vor colinda. Dacă nu ajungeau la timp sub brad? Cele mai bune daruri vor fi luate de copii și slabe speranțe să mai găsească ceva a doua zi, în afară poate de câteva bucăți de turtă dulce. Doar covorul le oferea singura cale sigură spre brad, vor merge pe marginea lui, printre ciucurii uriașului persan. Chița și Chița, acoperiți de Pic, vor ajunge astfel, teferi, sub brad. De acolo se vor descurca ei cumva. Eroul nostru va sta liniștit pe canapea și va aștepta momentul când copii se vor duce spre brad. Atunci se va strecura și el până la brad să își ajute prietenii. Cu un așa brad uriaș le va fi ușor să plece spre bucătărie.

Povestea noastră trece peste împodobirea bradului. Pic se prefăcea plictisit pe perna sa favorită. Un motan prins cu pregătiri nu poate să se bucure de acest eveniment. Stăpâna lui, da. De ce se bucură așa de mult? Singură în casă, de atâția ani. Va înțelege curând. Pe seară, casa se transformase, strălucea toată, ca și stăpâna lui, părea mai tânără, așa cum o văzuse în pozele de pe pereți. Copiii veneau aduși de părinți, erau mai veseli, puțini mai veseli decât de obicei, când vorbeau doar cu pianul. Pentru că acum vom avea parte de puțină aventură și de acțiune în povestea noastră, cititorii trebuie să știe că bucuriile unui motan în timpul Crăciunului nu au nimic de a face cu cele ale stăpânului. Când două lucruri atât de importante se ciocnesc, distracția este ca în desene animate.

Așa se face că, în timp ce Pic își ajuta micii prieteni să treacă printre ciucurii covorului spre brad, Alexandra și mama sa intrau în cameră. Din acest moment, planul a început să scârțâie, mai cinstit spus, scârțâia rău de tot. Chiț și Chița ajunseseră, cu chiu cu vai, aproape de brad. Îngroziți, ei și-au dat seama că erau sub mantia lui Moș Crăciun. Un bătrân plin de bunătate, care asculta liniștit colindele. Pic se trezise în brațele Alexandrei, fusese luat pe sus și era în al nouălea cer. Raiul pisicilor cu siguranță este mai sus decât cel al oamenilor, dar foarte aproape de cel al copiilor. Să nu ne mire că eroul nostru torcea liniștit și era în plină visare, ca Odiseu pe insula zeiței Circe. Cel puțin un an ar fi stat așa! Iar Alexandra cânta cel mai bine! Vai de cel care ar fi îndrăznit să contrazică pe cineva ca el, motan cu o educație muzicală atât de înaltă. Visarea lui nu durează decât până în acest moment al povestirii noastre. Spre finalul ultimului colind, Moș Crăciun a început să se foiască ușor ca un cozonac în tavă spre rumenire și își aranja cadourile pe lângă el. Își face de lucru tactios cu mantia, trage ochelarii pe vârful nasului și se mai apleacă odată, să se mai uite la cadouri. Acesta este momentul fatal, în care Chiț și Chița ajung bine mersi pe impozanta și venerabila barbă alba a lui Moș Crăciun. Ieșiți de sub mantie și acoperiți de ceva alb și pufos, șoriceii s-au agățat cu disperare de firele albe. Nu le-a venit să creadă că ei, niște bieți șoriceii, se vor uita atât de aproape în ochii îngroziți ai Moșului.

Între timp, colindul final devine mai vivace, chiar se deșiră într-un hohot de râs, timp în care Moș Crăciun se învârtea mai ceva ca un carusel. Pic, trezit cam brusc, vede ca prin ceață cum bunii săi prieteni sunt în pericol. Aceștia se țineau desperați cu ghearele de un mare titirez roșu, care se învârte pe lângă brad. Eroul nostru nu ezită și sare să își apere prietenii. Cu un pisic războinic în spate și cu doi șoriceii care îl priveau din barbă, Moș Crăciun capitulează, căzând magistral peste brad. Cum pe lume știm că dreptatea învinge, iar prietenia se verifică în momente grele, frumosul brad, încărcat pe măsură, cade maiestuos la rândul său peste pian.

Pic era răzbunat!

Acum, la atâția ani de la întâmplare, am povestit tot ce am văzut și auzit în
acea seară de pomină. Ce s-a întâmplat cu Chiț și Chița și, mai ales, cu
marele lor secret, nu vom ști, poate, niciodată. A rămas însă un obicei.
Noi, foștii copii de pe strada Alexandrei, ne mai întâlnim din când în când,
în ajun de Crăciun și ne amintim de Pic, un motan care a fost altceva.

Săniuța

- Gata, a trecut vremea ta! Până la iarnă, stai aici cuminte. Asta dacă ai noroc să fie zăpadă, să fii utilă, spuse stăpânul, trântind ușa podului.
- Offf... iar mă plictisesc luni bune pe aici, zise tristă și îngândurată, săniuța.
- Și se pare că vei avea nevoie și de ceva reparații, se auzi din apropiere o voce firavă.
- Tu cine ești? întreabă săniuța.
- Sunt o jucărie, un castel de lemn, Castelul Turn, căruia băiatul stăpânului i-a rupt o ușă și m-au aruncat aici. Nu au deloc suflet.
- Te cred. Ești de mult aici?
- De vreo două luni, imediat după Crăciun. Doru, băiatul stăpânului, este un copil răsfățat.
- Da, așa este. L-am purtat prin cele mai frumoase locuri. L-am dus pe dealurile cele mai înalte, printre cărări de munte și cazematele cele mai periculoase. Mă arunca într-un colț al debaralei, fără pic de milă, după fiecare aventură. Mi-am rupt de două ori piciorul drept. Tatăl său m-a reparat așa, de ochii lumii, pentru a rezista la încă o competiție. Mi-ar fi plăcut să fiu vopsită, împachetată frumos, depozitată cum se cuvine, oftă săniuța.
- Hai nu mai fi tristă. Ne vom distra de minune. Sunt expertul petrecerilor, a spus hotărât Castelul Turn.

Într-adevăr, au jucat fel și fel de jocuri: mima, păcălici, au povestit și au cântat, astfel încât nu au realizat că a sosit din nou luna decembrie. De fapt, nu aveau noțiunea timpului. Într-o zi au auzit colinde, cântece de liniște și frumos și bine.

- Oare va ninge în curând? întreabă melancolică săniuța.
- Nu știi și nici nu mă interesează. Eu rămân aici, până voi fi aruncat probabil sau, cel mai bine pentru mine, voi ajunge la un orfelinat pentru copii, spuse trist Castelul Turn.
- Ai vrea să ajungi la un orfelinat? spuse săniuța.
- Da, este visul meu. Acolo sunt sigur că un copil m-ar repara și toți ceilalți s-ar juca frumos cu mine. Aș prinde viață și m-aș hrăni cu veselia lor, adăugă, gânditor, Castelul Turn.
- "Am venit și noi odată/La un an cu sănătate..." se auzeau colindătorii.
- Doru, ninge! spuse tatăl, privind fericit fulgii care cădeau din cerul alb ca o mantie argintie.
- Urraaa! Măine la derdeluș. Repede, să scoatem săniuța de la naftalină, se auzi glasul zglobiu al lui Doru. Fără a sta pe gânduri și a aștepta și alte rugăminți, tatăl execută sarcina.
- Ești norocoasă, săniuțo! De când te-am cumpărat ai avut parte de activitate intensă an de an. Hai, la treabă acum, spuse tatăl lui Doru și prinse săniuța de bara ce unește picioarele. Săniuța îl liniști pe Castelul Turn, ce părea foarte supărat.
- Promit că pun o vorbă bună pentru tine. Ai încredere în mine. Prietenul la nevoie se cunoaște.
- Mulțumesc! Ai grijă pe unde circuli, adăugă Castelul Turn.

Săniuța a fost curățată cu o soluție specială pentru lemn și scoasă la aerul rece, să-și intre în formă. "Ce bine este! Aer proaspăt pentru celulele mele lemnoase!" spuse fericită, privind cerul înstelat. "Ce dor mi-a fost de voi: stele, lună, ramuri, nea." În curând, obosită și emoționată, a ațipit. Zorii zilei îi gădilau lemnul lustruit. Era ca și nouă. Se simțea pregătită să alerge mult și bine. De abia aștepta să demonstreze că e în formă. Nici nu a terminat de gândit, că Doru a și sosit lângă ea.

- Pregătită de peripeții, săniuța mea? zise zâmbind voios, băiatul.
- Bineînțeles, răspunde săniuța, deși știa că nu poate fi auzită. Și am o mare surpriză pentru tine! Ai să vezi cât de curând. Băiatul s-a suit pe săniuță și au pornit în sus, pe stradă. La colțul străzii, săniuța a făcut curbă spre dreapta.

- Hei, dar unde mă duci? Nu am voie să mă îndepărtez prea mult azi, striga Doru.

- Nu-ți face griji, ești în siguranță, spuse săniuța.

La două străzi mai sus, era un orfelinat. Săniuța știa despre el, așa că, a ajuns în fața lui și s-a oprit. Copiii se uitau triști pe ferestre. Pentru ei nu există Moș Nicolae și Moș Crăciun. Doru îi privea tăcut, și, într-un târziu, le-a făcut semn cu mâna. În pragul casei s-au ivit doi băieți, cam de aceeași vârstă cu Doru.

- Vreți să faceți o tură cu săniuța? întrebă încet, băiatul.

Cei doi s-au privit mirați și au răspuns în cor:

- Mulțumim, ne-ai făcut o mare bucurie.

Săniuța alerga năstrușnică purtând cu mândrie cei doi copii, care de mult nu se mai bucuraseră de o asemenea plimbare. Săniuța era încântată de chiotele de bucurie și de râsetele celor doi băieți.

- La oprire, înainte de a-și lua rămas bun, Doru le spuse:

- Măine este Crăciunul. Sunt sigur că Moș Crăciun va lăsa ceva și pentru voi. Promit că mă întorc la voi.

Acasă, Doru se duse direct la pod și scoase toate jucăriile abandonate acolo. Îi ceru ajutorul tatălui său, le repară, le puse în saci. Știa ce are de făcut cu ele.

- Mulțumesc, zise Castelul Turn, în timp ce era transportat pe săniuță spre orfelinatul de băieți.

- Cu mare drag, răspunse săniuța. Orice vis, când crezi în el se îndeplinește. Și asta, mai ales în preajma Crăciunului.

Castelul Turn a petrecut zile multe și fericite alături de generații de copii. Săniuța, peste câțiva ani, i-a devenit parteneră de povești la orfelinat. Doru a crescut și rămăsese prea mică pentru el, plus că nu mai reprezenta interes. Căci, chiar dacă oamenii cresc, sufletul lor rămâne de copil. Pururea.

***Fiecare ajunge acolo unde își dorește. Trebuie doar să creadă.**

Moș Crăciun a răcit

A fost odată o iarnă mai friguroasă ca oricând. Toată lumea era îngropată în nămeți uriași. Vântul sufla furios și tăios. Toate școlile erau închise. Nimeni nu mai mergea la serviciu. Totul era înghețat și pustiu pentru că toți oamenii stăteau adăpostiți la căldură în casele lor.

Crăciunul se apropia și toți copiii se întrebau cum o să mai ajungă Moș Crăciun la ei, când toate hornurile erau pline de zăpadă, geamurile înghețate și străzile adevărate tunele. Viscoalea așa de rău încât părea imposibil chiar și pentru Moș Crăciun să mai zboare cu sania lui fermecată.

În Laponia situația era și mai gravă. Toți spiridușii forfoteau la fabrica de jucării ca să termine producția la timp, Moș Crăciunița nu-și mai vedea capul de treabă și cocea de zor la cozonaci, renii stăteau ascunși la căldură pentru că altfel riscau să se transforme în statui de gheață, iar sania fermecată era de negăsit.

Moș Crăciun, înfofolit sub o pătură pufoasă, tușea și strănuta.

- Moșule, nu ai cum să duci toate cadourile pe vremea asta. Uite cât ești de bolnav. Mă tem că va trebui să amânăm Crăciunul până când te faci bine, spuse spiridușul șef.

- Să amânăm Crăciunul? Nu am făcut asta niciodată și nu se poate să facem așa ceva nici acum! Sania fermecată poate să treacă prin orice viscol, a tunat Moș Crăciun fonfăindu-se.

- Moșule...sania fermecată...

- S-a întâmplat ceva cu sania?! spuse moșul impacientat. Apoi s-a apucat să fluiera printre strănuturi, încercând să cheme astfel sania la fereastră că să o poată verifica.

- Sania e de negăsit, spuse spiridușul șef, cu glasul tremurând.

- Imposibil! Sania trebuie să vină când fluier. Așa a fost de sute de ani...

- Noi credem că e îngropată în zăpadă și praful de stele care o făcea să funcționeze a înghețat. De-asta nu mai răspunde la fluierături.

Moș Crăciun s-a ridicat grăbit din pat, și-a pus haina cea mai călduroasă și cizmele îmblănite, a luat un sac mare plin cu praf de stele și a ieșit afară să vadă ce s-a întâmplat cu sania.

Moș Crăciunița a început să țipe îngrijorată:

- "O să te îmbolnăvești mai rău! Intră imediat în casă! Nu ai voie să te ridici din pat!"

Era deja prea târziu. Moșul înainta prin nămeții uriași cu capul gol pentru că viscolul îi zburase instantaneu căciulița roșie.

Sania era de negăsit și Crăciunul era a doua zi. Nu avea timp să construiască o alta sanie și era și prea bolnav pentru a zbura pe o astfel de vreme. S-a hotărât să arunce praful de stele pe zăpadă în speranța că o va topi. Vântul era atât de puternic, încât praful de stele nu s-ar fi lipit de zăpadă oricât ar fi încercat. Milioane de bucăți de stelute au zburat purtate de vânt prin toate colțurile lumii.

Moșul s-a lăsat păgubaș și s-a întors în casă și mai răcit decât plecase. Crăciunița înduioșată nu l-a mai certat. I-a dat o cană mare de lapte cu miere și scorțișoară și s-a așezat lângă el. Trebuia să fie o modalitate de a salva Crăciunul.

- Moșule, ce-ar fi dacă am ruga părinții să ne ajute?

- Nu se poate. Toate scrisorile copiilor sunt la noi. Și, în plus, toate magazinele sunt închise din cauza zăpezii. Nu ar avea ce să le cumpere.
- Păi tu nu te-ai uitat la știri?
- Crezi că eu am vreme să mă uit la televizor când trecem printr-o astfel de criză? A întrebat Moșul arțăgos.
- Praful de stele cu care încercăi tu să topești zăpada a zburat prin toate colțurile lumii. Numai la noi mai e vremea așa de urâtă. În rest s-a oprit ninsoarea și zăpada începe să se topească.
- Serios? Extraordinar! Bine măcar că pot ieși părinții din case să cumpere brazi. Păcat totuși că nu o să aibă nici un cadou de așezat sub pomul de Crăciun.
- Pai de ce să nu aibă? Le trimitem scrisorile copiilor și îi rugăm să cumpere ei cadourile pentru că... Moș Crăciun a răcit.
- Moș Crăciun tăcea. Nu-i convenea situația. Cadourile sunt meseria lui. Nu putea să lase o sarcină așa de importantă în mâinile părinților. Copiii și-ar fi dat seama și Crăciunul n-ar mai fi fost Crăciun.
- I-a venit o altă idee. S-a ridicat din pat și a fugit în fabrica de jucării să verifice cât praf de stele mai avea. Toți spiridușii dormitau, convinși că nu se va mai face nici o livrare a doua zi.
- Treziți-vă în clipa asta! O să trimitem toate cadourile orice ar fi! Terminați producția de jucării! Măine de dimineața toți copiii trebuie să își primească darurile.
- A înnebunit Moș Crăciun! Cred că e de la răceală...spuse un spiriduș mai tânăr.
- Moșul, încărcat cu vreo 10 saci de praf de stele a alergat înapoi în casă și a pus mâna pe telefon.
- Alo? Crăiasa zăpezii?
- Da...Cine e la telefon? Sunt foarte ocupată.
- Sunt Moș Crăciun. Ia, te rog, o pauză din suflat și vino până la mine.
- S-a întâmplat ceva?
- Da, e urgent! Ai uitat crivățul pornit la noi și nu mai pot să-mi dezăpezesc sania.
- Ai încercat cu praf de stele?
- Am încercat! Mi-a zburat tot din pricina vântului.
- Bine, hai că zbor până deasupra voastră și arunc eu niște praf de stele. Dar îmi rămâi dator să știi!
- Cum să nu, Crăiaso?! Te așteaptă zece saci aici dacă reușești să-mi scoți sania de sub nămeți.
- În timp ce Crăiasa zăpezii presăra praful fermecat deasupra Laponiei, Crăciunița găsisese cartea de bucate a bunicii sale. În cartea asta se afla o rețetă secretă de băutură care vindecă orice răceală.
- Moșul și-a pus grăbit costumul și a sorbit dintr-o cană imensă, licoarea magică. A tras un ultim strănut și gata! Răceala a dispărut ca prin minune.
- La drum! strigă Moșul și renii se ridicară de pe lângă sobe, gata de încă o călătorie. Crăiasa se ținuse de cuvânt. Sania aștepta cuminte să fie încărcată cu cadouri și să pornească în înconjurul lumii ca în fiecare an. Renii au fost înhămați, cadourile aranjate cu grijă, Crăciunița l-a sărutat pe obraz pe Moș Crăciun și totul a reintrat în normal
- Unde sunt sacii mei cu praf de stele? Întrebă Crăiasa Zăpezii, miorlăindu-se.
- Hai înauntru să ți-i dau. Era cât pe-aici să strici Crăciunul, dragă. Poate ar trebui să-ți iei și tu o vacanță. Prea ai exagerat anul ăsta, zise Crăciunița cu un glas obosit.
- Dragă...știi cum e. Trebuie să-mi câștig și eu existența. Anul ăsta nu mai aveam nici fir de praf de stele în toată bucătăria. Păi îmi mai creșteau mie cozonacii fără sacii ăștia?

Și-am încălecat pe-o sanie

Și v-am spus o poveste fără nici o dihanie!

All I want for Christmas is you

Mișcările rapide ale metroului îi păreau acum ca într-un film dat pe slow motion. Avea o mare durere în stomac și o și mai mare cutie de cadouri pe care trebuia să o care. O pregătise cu grijă, de când îi venise ideea sau, mă rog, de când văzuse ideea la televizor într-o reclama. A fost mai greu să găsească o cutie care să o încapă, deși slăbise ceva în ultima vreme, gând care o făcea să se simtă mai bine anul asta de Crăciun și să aibă curaj să intre în magazine să-și mai cumpere câte ceva. Ultima achiziție, o bluză cu un decolteu ceva mai adânc, dar simplă, într-o culoarea verde oliv (culoarea ochilor lui) o avea pe ea.

De obicei, în metrou obișnuia să studieze oamenii și să încerce să-și închipuie cum erau în tinerețea sau copilăria lor. Acum se gandea la ce cadou vor primi ei de Crăciun. Bărbatul din fața ei, cam la 40 de ani, modest, destul de plin și cu un început de chelie, dar cu niște mâini foarte fine, îmbrăcat cu un pulover cu imprimeuri țipătoare, probabil că și anul acesta va primi tot un pulover... Doamna cu palton bej, legat la mijloc și cu geanta roșie, mai în vârstă, dreaptă și rafinată, cu o față de fost ingeraș, va primi ce? o carte? o eșarfă? un parfum? Își aminti de parfumul ei, cel mai puternic dintre cele trei pe care le deținea, aranjate frumos în dulapul din baie, pe care spera să-l imprime cutiei.

"Atenție se închid ușile!" Mai era puțin... Oamenii se uitau ca la urs la ea și la cutia ei, cine știe ce își închipuiau că duce înăuntrul ei. O ambalase cu o hârtie destul de simplă, asta după ce a cumpărat vreo 2-3 feluri că nu se putuse hotărî. Cu inimioare era prea evidentă, cu brăduți prea seacă, cu ingerași, hai să fim serioși și tot așa. Deasupra, aproape de gaura pe care o făcuse pentru cap îi pusese și o fundă roz. Că să fie puțin kinky.. 'Oare ce o să spună? Poate nu e acasă... Poate sun la ușă, deschide, nu vede pe nimeni și închide... Poate voia alt cadou... Se închipuia chircită în cutie, transpirată toată, așteptând să vină să o descopere cineva... Poate moare acolo. O să scrie în ziar a doua zi: „O fată a murit făcându-se cadou iubitului ei.” Zâmbi.

Un băiețel, care nu avusese stare tot drumul și care o tot întreba pe maică-sa despre fiecare om din metrou dacă el e Moșul, se holba acum la ea cu o expresie care o făcea să se simtă Grinch. Îi zâmbi, dar degeaba. Băiețelul era foarte serios și nu dădea semn că o s-o mai slăbească.

Metroul încetineea. Trebuia să roage pe cineva să o dea jos, cu tot cu cutie, tremura mai tare decât de obicei. Să ajunga pe peron și, apoi, se descurcă ea. Îi făcuse un sistem inteligent de cărat, de care era mândră. Trebuise să ia metroul pentru că nu avea loc în niciun taxi din cauza cutiei... "Dacă îmi deschide altcineva ușa? Poate trebuia să sun măcar, să nu plec ca o proastă cu cutia și să mă fac de râs.. Nu, Moșul e Moș și face surprize, nu puteam să o stric pe a mea. De-abia aștept să văd ce o să zică." Grăbi pasul, urcă scările rulante și porni pe prima straduță la dreapta care se deschidea ca un tunel în piață. Nu era prea luminată. "Cu atât mai bine", își spuse. Era acasă, pentru că luminile erau aprinse. Acum nu mai era loc de întoarcere. „Asta e, ce va fi, va fi” își auzea inima bătând. Apăsă pe sonerie și, apoi, cu un mare efort, își trase cutia pe cap. Chircită și transpirată, nu se mai putea gandi decât la un singur lucru "Și mai are și o sonerie care seamănă cu gongul de la teatru: doongg, doong..!"

Omul de zăpadă

De mică i s-a spus că nu există Moș Crăciun. A aflat vestea sub brad, o veste venită cu viteza saniei trase de reni. "Cum nu există?! Dar reni există, i-am văzut la televizor, lângă Moș Crăciun... și apoi, cine îmi lasă daruri sub brad?" a întrebat fetița cu ochi triști, în timp ce-și îndoia cu degetelele mici, puloverul roșu cu fulgi de nea.

Ani de-a rândul, prin grădiniță și școală, a știut că moșul rotofei, cu costum din catifea roșie, roasă în coate de la atâta purtat, barbă albă – prea moale ca să fie păr, nu era decât o iluzie. Magia sărbătorilor și-a pierdut farmecul, picurând ușor din sufletul copilei până nu a mai rămas decât un gol. O mare de liniște care nu se acoperea cu clinchet de clopoței. O foame de sărbătoare, care nu se umplea nici cu mirosul de cozonaci, dospiti în ligheanul de metal din bucătărie, nici cu bomboanele agățate în brad.

Până când, într-o noapte, înainte de Crăciun, fata a început să facă un om de zăpadă. Mănușile groase săpau în zăpadă cu forța unei lopeți. A început să ruleze un bulgăraș pe poteca din parc, l-a învărtit cât l-a învărtit, până când rotocolul s-a transformat într-un adevărat bulgăr de omăt curat. Alți doi au urmat la rând. Iar capul a primit o gură dintr-o frunză degerată. Fata a zâmbit ușor, ștergându-și picurii de transpirație de pe frunte și a mișcat piciorul a plecare. "Hei, cum pleci și mă lași așa incomplet?! Om de zăpadă-s eu, sau ce? Cu ce bumbi de ochi îmi dai vederea, cu ce mătura pe post de mână alung eu ciorile ce mi se așează pe capul chel?!", zise nou născutul om de zăpadă. La auzul vorbelor, fata pufni în râs. "Bine, bine, ieși de după tufiș, oricine ai fi. Termină cu glumele". În jur liniște, nici o mișcare în afară de o foșneală continuă. În stânga nimeni, în dreapta alea-i goală. Nici tu urme în zăpadă, nici tu sunet de respirație înfrigurată. Doar foșnetul neîncetat care indica o singură sursă. Omul de zăpadă zâmbi, pipăind aerul rece cu buzele foioase. "Ți-a luat ceva până să ajungi aici, nu înțeleg de ce. Doar sunt creația ta.". "T..t..tu chiar vorbești?" întreabă fata, temându-se să nu fie victima vreunei glume nesărate. "Normal că vorbesc, de ce te miri așa?! Auzi tu! Om de zăpadă mut și vecini nebăgăcioși, cine a mai pomenit pe lumea asta? În loc să te holbezi la mine, mai bine mi-ai îndesa niște ochi în fața-mi albă ca laptele, ca să pot vedea și eu unde mă aflu." La așa îndemn dezarmant, fata smulge doi bumbi roșii de la mănuși și îi apasă pe cel mai mic bulgăre de zăpadă, dar se retrage brusc atunci când îi vede clipind. "Mă simt întreg!" strigă personajul din toți rănuchii lui înghețati. Apoi se uită la fata care rămăsese mută de mirare. "Ce-i cu tine? De unde șocul ăsta?" întreabă omul de zăpadă, rostogolindu-se din toți bulgării spre fata înghețată. "Cred că am halucinații.. e prea frig, am intrat în hipotermie?", murmură ea, printre fulgii care începuseră să cadă. "Răspunsul e nu. Permite-mi să mă prezint: sunt Omul de Zăpadă 1, din batalionul SanieCuZurgălăi. Am venit aici cu misiunea de a pregăti sosirea lui Moș Crăciun. Roger that.", spuse personajul cusut din omăt în timp ce scurta atent aleile din parc. "Clar e o halucinație!", concluzionează fata, cu un suspin deghizat în abur. "Omule de zăpadă, îmi pare rău să-ți dau eu vestea, dar Moș Crăciun nu există! Așa cum nu exiști nici tu, de fapt. Nici nu înțeleg de ce vorbesc cu tine. Cred că am luat-o razna de la atâta turtă dulce". În fața unui astfel de discurs dezarmant, omul de zăpadă se oprește puțin și zâmbește amar. Trage fulgi de zăpadă

În piept, căci pentru el aerul folosește doar la conservarea bulgărilor și se apropie de fată, neclintită în opinia ei. "Am zis că am venit să pregătesc sosirea lui Moș Crăciun. Tiii! Ce sanie drăguță ai!" spuse omul de zăpadă, urcându-se pe scândurile care au început să pârâie sub greutatea lui. "Hei, și ce cățel zvăpăiat! Uite ce urme roșii i-a lăsat gerul pe nas!" adăugă fulgurosul. "Ok, unde vrei să ajungi, produs al imaginației mele? Spune repede, până nu iau un Xanax și nu o să mai aud decât clopoței în jurul meu.". "M-ai plămădit din nimic, mi-ai dat glas și mi-ai ținut privirea cu doi bumbi smulși din mânușile tale. Gestul ăsta e un cadou în sine. Neprețuit, pentru mine. Dispensabil, pentru tine. Eu bag mâna în foc și susțin că Moș Crăciun există. Fac asta chiar dacă mâna mea nici nu ajunge în foc și se topește în dogoarea primei flăcări. Moș Crăciun ești tu", zise omul de zăpadă împingând puternic în geacă, în dreptul inimii fetei. "Moș Crăciun e fiecare dintre noi. Nu e nevoie să mergi până la pol. În noi e spiritul sărbătorilor, locul în care elfii tropăie și renii își scutură coarnezle încărcate cu zăpadă."

Șopârlache

Gara era supraaglomerată. Se apropia Crăciunul și asta se vedea la tot pasul. Luminițe, becuțe, Moși Crăciuni de plastic și reali, colinde în difuzoare. Peronul era plin de oameni grăbiți să ajungă la familiile lor. În marea de oameni, o doamnă elegantă cu un palton turcoaz, căciulă, mănuși și fular din același set verde încearcă să-și croiască drum oarecum împotriva curentului. Are un geamantan mare într-o mână și o cușcă în cealaltă.

“La naiba, la naiba, la naiba. Te rog eu, șopârlă, nu te mai agita atâta. Ce ai, ți-e frig? Ajungem acum!”

Ajunge la linie, verifică tabela cu „Plecări”, citește biletul și urcă în tren. Aici, alt haos. Culoarul e plin de bagaje, oameni care se învârt de colo, colo. Când, în sfârșit, ajunge în compartimentul ei e deja obosită. Își pune cu greu geamantanul în locul pentru bagaje sub privirile impasibile ale bărbatilor de lângă ea. Își scoate paltonul și se trânteste pe scaun, pune cușca cu șopârla pe locul de lângă ea și își șterge un pătrățel de geam aburit. O pufnitură nemulțumită o face să-și întoarcă privirea.

- Mă scuzați, aseați-vă!, îi spune domnului în vârstă, cu privirea plină de nedumerire la adresa șopârlei și îi eliberează locul. Șopârla pare și mai nedumerită decât el. Trenul se pune în mișcare, greoi, agasat de încărcătura festivă. E cald, prea cald.

- V-ați cumpărat șopârla?, intră în vorbă domnul în vârstă.
- E pentru nepot, cadou de Craciun, răspunde doamna.
- A! Cum o chemă?
- N-are încă un nume, baietelul o să o boteze.
- A! e fată sau băiat?
- Ma tem ca nu știu.
- A! Dacă e băiat, puteți să-i spuneți Șopârlache. Dacă e fată, puteți să-i spuneți tot Șopârlache, dar pronunțat cum ar veni în franceză. Șopârlash.
- Sigur, e o posibilitate.
- A! Cum aveți de gând să aflați dacă e fată sau băiat?
- Nu știu, nu m-am gândit...
- A! Să vă gândiți, că o să vă întrebe baietelul.

Pentru prima dată, doamna se gândi că el s-ar putea să aiba dreptate.

- Lăsați-mă pe mine să încerc, spuse domnul în vârstă, aplecându-se spre cușcă.

Șopârlache, ce ești, fată sau băiat?

Și doamna și șopârla îl priviră fără să clipească.

- Câteodată, cel mai simplu mod de a afla ceva e să întrebi.

- A!, icni doamna.

Trenul mergea încet, prea încet pentru gustul călătorilor. În compartiment se făcea din ce în ce mai cald. Domnul în vârstă se descheie la vestă și un miros acrișor de lămâie umplu compartimentul. Șopârla încremeni în cușca ei. Doamna își deschise un roman de dragoste.

- Biletele la control, vă rog!

Tresări puternic și scăpă cartea din mâini. Nici nu simțise când adormise. Oamenii din

compartiment întindeau pe rând biletele, controlorul le capsă, apatic.

- Numai o secundă, trebuie să fie pe aici, pe undeva. Dar nu era, biletul nu era nicăieri: nici în buzunarele pardesiului turcoaz, nici în poșetă, nicăieri. Controlorul se sprijini de ușa compartimentului.

Ce aveți acolo, o șopârlă? Aruncă el întrebarea din vârful buzelor.

- Da, o cheamă Șopârlache, răspunse domnul în vârstă. Dar nu știm dacă e fată sau băiat. Doamna era din ce în ce mai agitată. Biletul parcă intrase în pământ.

- Am bilet, am sigur, dar l-am rătăcit, stați un pic, vă rog.

- Doamna, aveți sau n-aveți? Că nu pot să stau aici toată ziua.

- Am, am, numai un pic.

Doamna scotocea frenetic prin poșetă. Șopârla începuse și ea să se agite.

- Țineți un pic dumneavoastră cușca, vă rog! Să caut mai bine.

Domnul în vârstă luă cușca cu ambele mâini și își apropie fața transpirată de cușcă și suieră duios:

- Șopârlache, stai aici cu tati!

Șopârla parcă înnebunise, descria niște cercuri frenetice în cușca strâmtă.

- Hai nu te agita, stai cuminte, că mami tău își caută biletu'. Că dacă nu, controloru' o să o dea jos din tren.

- Nu sunt mami ei, pufni nervoasă doamna, întorcându-și poșeta cu fundul în sus.. - Sunteți împreună?, întreabă controlorul.

- Nu, dar Șopârlache ne unește, răspunse repede domnul în vîrsta, în timp ce băgă mâna prin ușa cusștii.

- Ce faci, dom'le? Țipă surt doamna.

- Îl iau în brațe... însă în secunda următoare șopârla, lunecoasă ca orice șopârlă, i se prelinse domnului printre degete, pe burta cu miros de lămâie și apoi jos.

- Șopârla, prindeți șopârla! Închideți ușa ca să nu iasă!

Controlorul nu era însă atât de agil și, până când mesajul călătorii prin căldura dogoritoare din compartiment și ajunsese la urechile lui era mult prea târziu.

- Am pierdut șopârla!, scânci doamna.

- Ați pierdut și biletu', doamnă, adaugă controlorul. Haideți să plătim noi o amenduță.

Și își deschise chitanțierul. Suflă în vârful pixului, îl încercă pe marginea carnetelului și apoi începu să scrie de zor. Doamna își luă portofelul și se duse lângă el, pe culoarul aglomerat. - Ați văzut o șopârlă? Întrebă niște tineri din apropiere care stăteau sprijiniți de geam și beau bere.

Tinerii au început să râdă zgometos.

- 200 de ron, vă rog, zise controlorul rupând chitanța pe care o scrijelise până atunci. Doamna îi întinse banii mecanic și apoi privi deznădăjduită cușca goală.

"Libertate! Libertate! Libertate!". Șopârla nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Ce ușor fusese și când te gândești că nici nu-l plăcuse pe domnul ăla. Daar, mâna destinului poate să arate oricum, ba chiar poate să miroasa și a transpirație. Trebuie să fii deschis să accepți asta. Amintirile legate de individul ăla în costum de camuflaj, care o prinsese în plasă, apoi drumul în remorca lui, zborul clandestin la mare altitudine care apăsa pe creier dându-i o durere înfiorătoare de cap și, în cele din urmă, magazinul luminat non-stop în care a primit un loc alături de porci de guineea, veverițe, hamsteri, șoareci, chinchilla. Doamne, ce adunătură gălăgioasă, care nu vorbea decât despre cum or să fie adoptați, de parcă să devii animalul de companie al unui copil răzgâiat e tot ce-ți poți dori de la viață... Ei bine, toate astea au rămas în urmă ca un vis întunecat. Acum era doar ea, într-un tren care gonea nebunește prin câmpuri albe. Stătea sub o banchetă, lângă un calorifer pitit ce-i amintea de soarele dogoritor din Australia....Se trezi abia când nu mai simți vibrația roților și o briză răcoroasă de iarnă îi luă loc căldurii moleșitoare. Șopârla clipi de câteva ori consecutiv, mai mult decât o făcuse în ultimii ani adunat. Era întuneric și liniște.

Părăsi compatimentul și lăbuțele ei păreau că fac un zgomot cu ecou. "Trebuie să-mi păstrez sângele rece! Pentru numele lui Dumnezeu, sunt o șopârlă în toată firea!", se încurajă ea.

Sângele rece nu era greu de păstrat, mai ales că pe peron șuiera un crivăț tăios. "Unde am ajuns? Pare capătul lumii..." Un felinar care scârțâia în bătaia vântului o făcu să tresară. Șopârla alergă rapid pe zalele peronului și se strecură în "Sala de așteptare" pustie. Nu era cald ca în Australia, dar barem era un loc mai ferit. Se așază pe un scaun, picior peste picior și începu să se gândească. "Măine, la prima ora, trebuie să-mi găsesc un adăpost. Permanent. Iarna nu e un anotimp pentru aventuri. Și ceva de mâncare. Doamne aș da orice pentru o insectă proaspătă!" Mațele îi chiorăiră într-un acord total.

În lipsa unei cine veritabile, șopârla începu să viseze cu ochii deschiși la o viață mai bună.

- Hei, tu, de acolo!, șopti o voce chițăită.

Șopârla luă o poziție de dreptți și, pentru că nu văzu pe nimeni de la înălțimea scaunului în care stătea, se aplecă cu capul în jos. Sub scaun – un șoarece.

- Bună!

- Ce vânt te aduce pe la noi?

Șopârla observă că erau mai mulți șoareci, trei stăteau în spatele celui care o abordase, un spate destul de bine făcut încât să-i ascundă la o primă vedere.

- Ei, sunt în trecere. N-am găsit nicio cameră liberă la hotel, așa că înnoptez în Sala de așteptare, încercă șopârla o mostră de umor australian.

- Aha, șoarecii nu gustară spiritul. Bine, da' ai grijă că ăsta e teritoriul nostru. Eu sunt Andronache, șefu', iar ei sunt Pilă, Bilă și Milă.

- Eu sunt Jecko.

- Ooo, un străin!, chițăiră Pilă, Bilă și Milă.

- Mda, oarecum. Știi vreun loc bun de iernat? Mi-e să nu mă apuce hibernarea te miri pe unde, cu temperaturile astea scăzute de pe la voi, mă aștept la orice.

- Cu totii căutam un loc mai bun. Ce te face să crezi că dacă l-am găsi, l-am și împărți?, zise Andronache.

- Aaa...generozitatea?

- Mai rar pe la noi. Ia zi, cu ce treburi pe-aici?

Șopârla le povesti toată viața ei de când părăsise Australia și pâna în momentul când se dădu jos din tren.

- Iartă-mă că-ti spun, dar pentru tine cea mai bună variantă rămâne tot nepoțelu' tipei, conchise Andronache pufăind tacticos dintr-o pipă spartă. Ceilalti 3 băleau pe lângă el, așteptând să le vină și lor rândul la fumuri.

- Păi și cum să-l mai găsesc eu acum?

- Te putem ajuta, avem o rețea de informații șoricești în tot orașul.

Jecko simți cum năpârlește un pic de emoție.

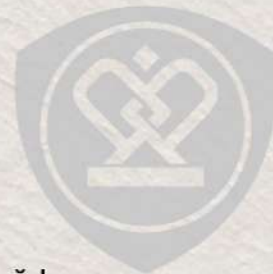
- V-aș rămâne recunoscător.

- De recunoștință e plină gara. Uite ce e, dacă reușim să-ți găsim copilul, va trebui să ne dai și tu ceva în schimb. Ceva mai palpabil decât recunoștința.

- Sigur, orice, promise șopârla.

A doua zi dimineată, Andronache convoca Marele Consiliu Șoricesc și le expuse problema. Un șoarece mai isteț propusese să îi pună în gardă pe hamsterii din toate petshopurile, să anunțe dacă apare doamna să se intereseze de o șopârlă nouă. Era un plan minunat, mai ales că în oras nu există decât un singur hamster într-un singur petshop.

- Câte zile mai sunt până la Crăciun?, îl întrebă Jecko pe Andronache într-o noapte când ieșiseră în Sala de Așteptare să se hrănească cu resturile lăsate de oameni pe acolo și nemăturate de nimeni.

- Două.
- Hamsterul de legatură a mai zis ceva?
- Ntt!

Lui Jecko îi cam pierise pofta de mâncare. Șansele să-l găsească pe băiat scădeau simțitor. Cine ar mai fi cumpărat o șopârlă DUPĂ Crăciun?

- Lasă, nu fi trist, o să se rezolve, ai să vezi. Hai să ne odihnim, mâine e Ajunul, în gară or să fie și mai mulți oameni și unde sunt mulți oameni sunt și multe resturi de mâncare. O să ne punem burțile la cale serios.

Pilă, Bilă și Milă îl priveau extaziați pe Andronache. Șoarecele ăsta bătrân, avea, dom'le, dreptate.

În ziua Crăciunului, în gară era o forfotă de nedescris. Șoarecii și Jecko se străduiră în zadar să adoarmă în cotloanele lor din pereți. Seara, la ora bine-știută, Andronache dădu semnalul de ieșit din ascunzătoare.

- O sa mâncăm cozonac bun, presimt!

Nici nu ieșiră bine, că Andronache încremeni.

- Mai e cineva în sală!

- Pâi n-ai spus că s-a închis?

- S-a închis cu el înăuntru, se pare.

- Nu se poate, suntem pierduți, ruinați, flămânzi, ce Crăciun trist!, începură să se lamenteze Pilă, Bilă și Milă.

- Șttt, tăcere, mă duc să văd cine e. Stați aici nemișcați!

Zis și făcut, Andronache porni precaut spre pata mare de roșu. care zăcea pe un scaun.

- E Moș Crăciun!, le spuse el la întoarcere.

- E Moș Crăciun, e Moș Crăciun, a venit Moșul la noi!, se bucurară în cor Pilă, Bilă și Milă.

- Băi, ce vă bucurați, n-a venit la voi. A rămas captiv aici.

- Captiv?

- Da, captiv. Acum doarme, sforăie, tai lemne pe dânsu'.

Șoarecii și Jecko ieșiră din ascunzătoare să vadă și ei minunea care constă într-un Moș Crăciun adormit cu un sac mare de-o parte și cu o sticlă goală de rom de partea cealaltă.

- Stați, eu îl cunosc!

- Da, sigur, în Australia, fiecare șopârlă are Moșul ei special!, îl luă Andronache peste picior.

- Nu, nu, serios acum, e domnul din tren care a vrut să mă ia în brațe...

- Moșul e șopârlafil!, chițăiră șoarecii. Hei, Jecko, ai înnebunit, ce faci?

Dar era prea târziu, șopârla țâșni în poalele Moșului, i se sui pe burtă, apoi în barbă și îi dădu cu coada de două ori pe la nas.

- Hapciu!....A! Șopârlache, tu ești?

Șopârla încuviință bucuroasă din cap.

- N-a zis că-l cheama Jecko? Ne-a mințit?, se întrebară între ei Pilă, Bilă și Milă. Combinații de 2 luate câte 3.

- Șopârlache, vino la mine să te pup. Moșul se ridică de pe scaun, dărâmând sticla goală de rom care-i împrăstie pe șoareci în cele 4 colțuri ale Sălii de așteptare. Cu mișcări greoaie, se dezbracă de haina de Moș Crăciun și i-o puse pe umeri lui Șopârlache. Împleticindu-se, luă într-o mână sacul și pe Șopârlache de cealaltă mână și ieșiră amândoi veseli din Sala de Așteptare.

Într-o zi, într-o seară

Salut. Am visat ceva frumos...tare frumos. Acum că este soarele la mine la geam nu mai am cum să mă ascund. O să ies dintre perne și mă duc repede să beau un pahar cu lapte cald. Puțină dulceată cu unt pe o felie de pâine.... și o mică atenție și pentru Pampon... este cățelul meu nebunatic care, și în aceasta dimineata, este tare somnoros.

Cine sunt eu? Un băiat nici mic, nici mare, am o hăinuță preferată - un palton verde și lung cu un mare nasture alb în dreptul gulerului, am părul roșcat și ciufulit nevoie mare și îmi place foarte mult să ascult poveștile oamenilor, copiilor și din când în când să mai îndeplinesc câte o mică dorință.... așa... pentru cineva de suflet.

Hai că, uite, am început să mă așez la povești și Pampon îmi face semne să ieșim mai repede la joacă. Gata! Pe aleea străjuită de pomi de o parte și de alta, băncuțele de lemn acoperite cu zăpadă își așteaptă vizitatorii. O veveriță mai îndrăzneată ne-a ieșit în cale....Căuta oare să ne spuna ceva? "Bună dimineața ție!" i-am spus și Pampon are grijă să nu o sperie prea tare... În definitiv, Pampon este un personaj mic și alb, cam dolofan și pofticios de joacă... Așa că ea, veverița înțelege că are de-a face cu un nou prieten...

Dar stai... apare încă o veveriță... și încă una... ce se întâmplă oare aici? Probabil pun la cale o nouă joacă de dimineață printre pomii îmbrăcați de zăăpadă.Să intrăm și noi - m-am gândit... Să intrăm în joaca aceasta... Un băiețel cu un moț mare la căciulă vine tiptil lângă noi. Are nasul cel mic roșu și râde. Nu știe el să spuna multe, dar cu degetele arată spre noi și zâmbetul...este o invitație la joacă.

Pampon a acceptat invitația și tăvăleala în zăpadă începe.... Părinții băiețelului, puțin mirați de înfățișarea mea și de îndrăzneala lui Pampon se apropie repede. Le văd în ochi mirarea. Sunt tineri. Își soptesc ceva. "Uită-te la cel mic cum râde... și este fericit". Mi se umple sufletul de plăcere când mama...ne cheamă: "Dragilor, vă jucați cu puiul meu?". M-am intimidat și a întins mâinile în aer, încercând să îi spun că "da...". Mai vin două fetițe gemene care țipă cât le ține gura "ham-ham" și tăbară pe Pampon și grupul de veverițe care, spre surprinderea și bucuria mea nu s-au speriat.

Ne-am strâns așa, precum o familie, toți sub crengile unui brad micuț. Fiecare are de gând să își arate bucuria: cel mic strânge zăpada în jurul său și, din când în când, pune câte puțin pe vârful limbii, fetițele întind degetele spre Pampon și veverițele adunate acum în număr și mai mare, părinții copiilor privesc spre noi cu zâmbet ce arată fericirea unei dimineți de iarnă....

Cât de simplu și de repede poți pune împreună suflete diferite, oameni care s-au atins și s-au simțit pentru prima oară...Pampon și cu mine, băiatul cu palton verde, am creat astfel primul cadou în săptămâna de dinaintea Crăciunului.... suflete mici și mari prinse între zâmbete de oameni mari și vietățile mici, locuitori ai pomilor din parc.

Și cât v-am povestit...avem deja lângă noi mulți copii cu părinții lor, câțiva prieteni

pentru Pampon - căței de-ai lui și nici nu ne mai interesează ca orele trec...
Râdem, povestim cât de puternici suntem - la grădi sau școală - și părinții...se
îmbrățișează și sigur își spun vorbe frumoase...nu le auzim noi căă poate sunt
vorbe de oameni mari, dar se vede în ochii lor că sunt...de bine.

Rimel

Sătatea la masă, cu vopselele întinse, lângă multe foi albe de hârtie, multe dintre ele mângălite incoerent cu multe culori sau combinații între ele. Și azi era la fel de micuță și, așezată pe saunul ei preferat de lângă geam, nu atingea podeaua cu ciorăpeii roz cu gri, cu câte-un cap de pisică desenat pe fiecare în parte. Ea le spunea "picici".

Avea chef să deseneze în dimineața asta, cu toate că fața de masă era trasă mereu de cățelul ei de culoare crem, Rimel, și, în ritmul ăsta, nu putea să ducă niciun desen până la sfârșit.

Da, chiar așa îl chema pe cățel: Rimel. Fetița auzise cuvântul ăsta la mama ei când vorbea cu vecinele și îi păcuse cum suna. Habar n-avea ce-nseamnă și ea credea că rimel este o rimă mai mică. Și, cum ea înțelesese că rima este ceva care trebuie să se potrivească cu altceva, s-a gândit că rimel rimează cu catel. Rimel este prea mic, ca vârstă, să ne putem da seama dacă numele ăsta îi va afecta, cumva, masculinitatea mai târziu.

Fetița, aurită la păr și aiurită, în general, nu știa dacă să deseneze cum ninge afară sau bradul verde cu globuri albe din colțul camerei. Se uita ba pe geam, ba la brad. Ba la brad, ba pe geam. În fața ochilor ei, se schimba doar fundalul: ba bleu de la cer, ba verde de la brad. Fulgii și globurile albe rămâneau niște pete constante în ochii ei.

- "De ce sunt doar albi fulgii, dacă globurile pot fi de mai multe culori?. De ce nu cad și fulgii de zăpadă în mai multe culori?", se întreba în gând pitica. Cu capul în palme, își tot muta privirea de pe geam pe brad și invers, până ațipi puțin. Rimel rămase și el în fund și se juca cu o beteală argintie, lăsând puțin în pace fața de masă.

Printre fulgi, pe pervazul geamului căzu, deodată, ceva alb și mai mare decât un fulg de zăpadă. Era un îngerăș alb, care se ridică imediat, se scutură de zăpadă și începu să caute un loc prin care să intre în casă la blonduța adormită. Făcu el ce făcu și, în două-trei secunde, mergea, déjà, printre desenele fetiței spre ea. Agățându-se de pijamaua cu fluturași, începu să se cațăre până pe umărul ei drept.

- Ce faci, dormi?, o întrebă el pe mititică, în timp ce sărea pe umar ca să își scuture mai bine aripile de zăpadă.

- Nu, dar tu cine ești? Și cum de esti așa mic?, răspunse ea uitându-se cu ochii mari la omulețul de pe umăr.

- Eu sunt un îngerăș.

- Îngerășul meu?!

- Unul dintre ei. Ai mai mulți îngerăși. Unii sunt așa ca mine, alții sunt așa ca tine. Pe ăștia, așa oameni ca tine, o să-i întâlnești mai târziu. Nu ar fi trebuit să mă vezi, dar după cum veși și tu pe geam, noi, acolo sus, ne batem cu nori de zboară fulgi până aici jos, la voi.

- Păi....afară nu ninge cu zăpadă? Nu e adevărată zăpada asta de-afară?

- Ba este foarte adevărată, din moment ce poți să o vezi și tu, dar zăpada asta este bătaia noastră, a îngerășilor, cu nori.

- Eu credeam că e Moș Crăciun care-și pregătește decorul, în fiecare an și aruncă el

cu zăpada din sania lui. Tu știi cine este Moș Crăciun? Eu știu sigur cine este.

- Nu știu, dar sunt foarte curios să-mi spui tu cine crezi că este.

- Mie mi-a povestit mama că de Crăciun s-a născut Isus și atunci eu cred că Moș Crăciun este Dumnezeu, pentru că și unul și altul sunt cu barbă albă, fac bine și țin cu copiii cuminți. Iar Dumnezeu se îmbracă în Moș Crăciun, ca să nu-l recunoască lumea și face cadouri copiilor, în cinstea copilului lui.

Îngerașul se opri din scuturat aripile puțin, se uită în sus spre cer și spuse cu voce tare: "Nu am învățat-o eu asta, pe cuvânt. Nu Te supăra pe mine."

- Eu ți-am spus un secret, acum îmi spui și tu unul?

- Ce vrei să afli și nu știi?

- De ce zăpada nu e și de alte culori? Uite, globurile mele din brad, anul ăsta, sunt albe, dar anii trecuți au fost și roșii și aurii și mov și albastre.

- Dar cine-a zis că zăpada este doar albă? Dacă tu vrei tare, tare, cu toată inimioara ta, ea poate să aibă orice culoare vrei tu să aiba. Trebuie doar să-ți imaginezi suficient de tare și-o să-si schimbe culoarea.

- Uite...aș vrea să ningă cu albastru acum.

- Atunci uită-te pe geam acum.

Fetița se uită pe geam și scoase un sunet de uimire. Afară ninge cu fulgi bleu sau albaștri.

- Vreau verde acum!, spuse fetița zâmbind cu gura până la urechi și, pe geam, începea să cadă și zăpadă verde, printre cea albastră.

În scurt timp, prin aer ninge tot curcubeul și pe pervaz erau acum mai multe culori decât avea ea vopsele pe masă. Râzând în hohote și daând din picici, fetița se balansa ușor pe scaun în ritmul imaginar al culorilor care cădeau din cer, pe pământ și în privirea ei. Se balansa așa, până adormi, iar, dar, cu zâmbetul pe buze.

O trezi mișcarea feței de masă de sub coatele ei, pentru că Rimel se plictisise de beteala argintie. Fetița deschise ochii și își întoarse privirea spre umărul drept, dar nu mai era nimeni acolo. Se uită și pe cel stâng, dar nimic. Se uită pe masă, pe sub hârtii, pe sub masă, dar tot nimic. Își întoarse privirea spre geam și rămăse nemișcată. Pervazul era plin de zăpadă albă, iar ninsoarea era tot albă, fara niciun strop de culoare. Sări de pe scaun și fugi pe geam, ridicându-se pe vârfurile picicilor să se uite mai bine afară. Totul alb. "Dar mi-a zis ingerașul că, dacă îmi doresc cu adevărat ceva, mi se poate îndeplini....N-am fost destul de cuminte sau trebuie să-mi doresc mai tare...?"

Pitica era prea atentă să se uite pe geam, ca să mai arunce o privire și la brad.

Globurile nu mai erau albe. Erau toate colorate în bleu, albastru, rosu, verde, mov,.....

Poveste de Crăciun

A fost odată ca niciodată, căci dacă n-ar fi fost nu s-ar fi povestit. Așa începe orice poveste veritabilă și așa începe și această poveste.

Demult, în timpuri care sunt atât de vechi încât nu mai au urma consemnată istoric, în eterna ciclicitate a lumii, s-a născut un fulg de zăpadă. Acolo, sus de tot, în cer, din gândurile și speranțele oamenilor de pretutindeni, a luat naștere fulgul nostru. Mama și tatăl fulg s-au bucurat tare mult de venirea copilului lor. Pe măsură ce se apropiau de pământ, își creșteau puiul cum știau ei mai bine: îl educău, îi citeau povești, se jucau împreună, râdeau, cântau și dansau. La un moment dat, aproape-aproape de pământ, mama și tatăl fulg s-au topit.

Puiul de zăpadă a fost trist cum nu ar fi crezut vreodată ca se poate. Și, în sine, a decis că, în lume, nimic frumos nu există. Hoinărea micul fulg trist, abătut, plângând și oftând, certându-se cu toți și cu toate cele ce îi apăreau în cale, înfuriindu-se cu nedreptatea. La un moment dat, ajuns pe planeta oamenilor, fulgul nostru se odihnește din drumul lung pe marginea unei ferestre. Și, cum stătea fulgul de zăpadă pe pervaz și se uita de jur împrejur, un țurture ghiduș îl gădilă. Doamne, ce mai supărare pe fulgul de zăpadă! Zi după zi, țurturele buclucaș tot încerca să se împrietenească cu fulgul de zăpadă și fulgul nimic!

După o vreme, țurturele s-a rupt. Așa rupt cum era, tot de șotii se ținea. Și cânta și dansa și glumea cu trecătorii. Fulgul nostru era uluit și își ia inima-n dinți și îl întreabă pe țurture:

- Măi țurture, cum se face că, deși, uite, ai pierdut jumătate din tine, ești, cum ar veni, handicapat.... Nu mai ești frumos, nu mai ai niciun motiv de fericire, stai singur și ciunt și cu toate acestea, parcă ești și mai vesel decât erai înainte?!

Țurturele zâmbi fericit nevoie mare că, în sfârșit, vecinul lui îi vorbește și spuse:

- Ah, prietene! Nici nu știi cât de bucuros mă faci că nu mai ești ciufut așa! Cum aș putea eu să nu fiu fericit?! Toți copiii ăștia care trec pe sub geam îmi râd în fiecare zi, mă mângâie, cred că sunt magic! Dacă ai mai pomenit așa ceva! Cred că sunt magic.....știi, fulgule, până la urmă, hehe, am ajuns și eu să cred că sunt! Sunt prieten cu toată lumea. Unii sunt mai triști și merg ponosiți așa, dar nu știu prin ce miracol, la un moment dat, își ridică ochii de la picioare și mă privesc. Ei, fulgule, când se uită la mine, le sclipesc ochii. Se retrezesc în ei poveștile. Oamenii ăștia.....am să-ți spun un secret, sunt cam tâmpiți. Dacă nu ar uita nicio secundă poveștile din ei, dacă nu s-ar mai minți singuri și între ei, dacă ar păstra mereu copilul din ei, ar fi atât de fericiți! Dar ei, oamenii, la prima greutate a vieții cred că totul s-a sfârșit. Ei nu înțeleg că orice greutate îi apropie, de fapt, de o mare fericire. Și chiar și atunci când trăiesc fericirea asta, nu realizează nimic și se supără, iar la următoarea treaptă pe care o au de

urcat....treabă complicată cu oamenii, să știi.....eu....eu stau aici și mă bucur că uite, în felul meu îi pot ajuta și îi fac să zâmbescă pe cei care mai au urma de poveste în ei.....oamenii pot fi atât de..... fantastici.....!

Auzind acestea, fulgul de zăpadă căzu pe gânduri. Îi spuse povestea lui țurturelui și îi ceru iertare că fu atât de egoist și de tălâmb cu tristețea lui. Zâmbi și zise:

- Dacă ai ști, tu, măi țurture, cât ești de minunat! Eu, un fulg prost! Dar, datorită ție, am decis că vreau și eu să contribui la înveselirea oamenilor. Haide, hai să devenim frați! Și, tot restul vieții noastre, să aducem oamenilor motive să zâmbescă. Orice ar fi, să luptăm pentru un singur lucru: ca oamenii să nu-și mai uite poveștile. Iar toate poveștile veritabile din lume sunt despre iubire, nu? A propoz, cică de curând s-a născut unu', fiul lui Dumnezeu. Am auzit că e tare de treabă. E cam ciudat de "de treabă" pentru un om. Și ajută oamenii și iubește pe toată lumea și nu e ranchiunos și vindecă răni vechi și și și și.....propovăduiește iubirea în lume.....știi, încearca și el cum poate să deștepte oamenii.....ce-ar fi dacă l-am căuta și l-am ajuta și noi cum om putea?

Ei, dragii mei, și uite așa plecară țurturelă și fulguilă în căutarea fiului lui Dumnezeu. După lungă cale îl găsiră. Și era încă mai minunat decât auziseră ei. I-a primit cu brațele deschise și i-a omenit. Heheee, câte au mai povestit ei. Câți oameni au mai salvat din ghearele tristeții și ale durerii! Văzând ei ce treaba bună fac, au decis ca, an după an, până la sfârșitul pământului, măcar o dată la 365 de zile omenești, să le reamintească oamenilor că sunt frumoși și că nu pot fi fericiți decât dacă își păstrează sufletul curat și dacă iubesc. Să iubească orice, numai să iubească cu adevărat!

Astăzi, echipa noastră e puțin supărată că toată misiunea lor a fost cam denaturată de oameni și a devenit ceea ce oamenii numesc strategie de marketing. Dar, cei trei fantastici lucrează intens la restabilirea adevărului. Adevăr și iubire, Crăciun fericit să aveți! Cum au ajuns ei să numească toată treaba asta Crăciun și în funcție de ce anume au stabilit termenul ăsta de 365 de zile, astea sunt alte povești pentru seri friguroase, în care lemnele vor trosni în foc....

Fu, lacrima-fulg

*E*am de când toate lucrurile, de prin lumea asta toată, se nășteau în același loc.
Doar ceva vremuri mai târziu.

I.

M-am născut într-un mugure roz de floare vie și vie a fost și natura când eu am luat naștere. Și soarele a zâmbit, a mângâiat cald mugurele și pământul din care am ieșit și iarba ce încă mai dorea să rămână verde. A venit toamna, a venit vântul și au venit ploile. Frigul iernii mi-a amortit suflarea. Am renăscut într-un bulb de floare gingașă și fragilă, precum sufletul acelor ființe numite oameni, ascuns printre bulgărași de pământ umed și cald, sub pătura de zăpadă. Ei, oamenii, au suflet. Și noi avem suflet. Ce păcat că ei și-l înlăcrimează și îl țin închis. Iar sufletul uitat așa, poate să moară de singurătate. Odată, o verișoară de-a mea, o floare de câmp, m-a întrebat de ce sunt oamenii mereu triști, de ce nu zâmbesc când văd atâta frumusețe în jur. Sau poate că tocmai frumusețea noastră îi întristează!? Și acum mă întreb și eu.

Vântul cald de primăvară m-a purtat sus de tot, în cer, pe cer. Soarele m-a învățat să luminez și încet, încet, cu fiecare clipă, voi lumina mai puternic, pentru a putea călăuzi oamenii să-și elibereze sufletul din închisoarea trupului lor.

Într-o zi de iarnă, așa ca acum, când orașul se împodobește cu salbe de lumină multicolore, când pe la porți colindă copiii și oamenii își doresc să viseze, m-a vizitat un omuleț și m-a întrebat cu glas mic:

- Tu poți să îndeplinești visele oamenilor?

- Depinde. Ce visezi tu? am întrebat.

- A, nu, n-ai inteles, nu pentru mine! Eu doar port visele oamenilor, dar nu prea știu unde să le duc spre a se îndeplini!

Am stat o clipă și m-am gândit. I-am arătat o stea pe care eu o știam dintotdeauna - Steaua cea mai Luminoasă.

- Acolo, i-am zis simplu.

S-a întors după ceva vreme fericit că a găsit ceea ce căuta. Mi-a mulțumit. Și în fiecare noapte îl vedeam cum urcă în zbor cu un norișor alb la subraț în care puneă vise. Cât mai multe vise. Când se întoarcea, stăteam puțin de vorbă, puneam lumea la cale. Uneori, din ochi îi picura o lacrimă care se transforma într-o ploicică sau chiar în fulgi zburdalnici.

L-am întrebat:

- De ce plângi?

- Lacrima este pentru cei care nu pot vedea stelele. Le este sufletul prea greu, zise omulețul oftând adânc. Eu le port visele.

Am zâmbit! Și i-am zis să fie fericit pentru că fiecare vis pe care-l poartă, face un om să zâmbescă. Iar zâmbetul înaripează sufletul.

II.

Am început încet să cad, să mă apropii de acest mare suflet căruia oamenii îi spun

Pământ. Oare ce se va întâmpla cu mine?!

S-a întâmplat! Ne-am întâlnit. Din mica picătură izvorâtă din privirea omulețului purtător de vise m-am transformat în mii de fulgi mici albi, strălucitori și veseli. Am atins în cădere aripa unei păsări în zbor, vârful unei biserici, obrazul roș al unei domnișoare grăbind spre casă. Ne-am adunat cu toții pe crengile unui brad. Suntem mulți.... atât de mulți încât am acoperit totul în alb.

Ce mai face omulețul purtător de vise? Acum e vremea lui. Poartă el în fiecare seară un norișor mic, alb și pufos, plin de vise. Atât de multe, încât de-abia le poate duce. Are mare grijă ca vântul aspru să nu-l spulbere, să nu risipească visele oamenilor. Le poartă spre Steaua cea mai Luminoasă.

Deși am izvorât din lacrima lui, tristețea aceasta nu e decât o altă față a bucuriei. Și apoi, nimic nu se poate compara cu fericirea unui vis împlinit! Acolo pe sus, pe unde umblă omulețul, printre stele, se zvonește că vrea să vină într-o noapte cu un singur vis – al lui. Iar visul lui este să aducă un OM cu sine, acolo sus. Tot printre stele umblă zvonul că a fost..... și a cerut voie..... și a fost întrebat dacă OMUL merită să ajungă printre stele. Se spune că omulețul ar fi convins înțeleptele stele că OMUL merită să ajungă acolo. Poate că abia atunci, în strălucirea infinită a stelelor nemuritoare ar putea OMUL înțelege cum sunt lucrurile orânduite. Stelele au zâmbit cu îngăduință. Una, mai tânără și fără experiență, chiar a izbucnit în râs. Adică, cum să-i aduci pe oameni aici, nici n-ar putea să ne privească! Ei, oamenii, sunt atât de orbi!

Dar celelalte stele, mai vechi și mai știutoare, au pus-o repede la punct.

- Măi omulețule și tu visezi la rândul tău precum cei de un fel cu tine! spuse o Stea bătrână cât lumea.

- Da, visez și sper!, răspunse acesta foarte sigur pe el.

- Cine știe, poate că visul tău se va îndeplini. Dar oare l-a purtat cineva până la Steaua cea mai Luminoasă? se interesă o doamnă Stea, care mai croșeta un pic la o coada unei comete.

- Nu știu, nu am întrebat, dar cred că visul meu a zburat singur până acolo. E așa de frumos!

Așa că, până la urmă, Consiliul stelelor i-a îngăduit să aducă un om acolo.

Dar visele sunt ușoare, pot fi purtate pe norișori albi. Un om, însă, este cu totul altceva. Ia gândiți-vă numai, să aducă el un om întreg, câte gânduri și trăiri, suferințe și bucurii, sentimente și dorințe, ditamai sufletul de adus de acolo, de jos, până aici, atât de sus. Cu siguranță, omulețul o va face, doar a promis. Când însă? Acum, la anul, peste un secol, într-o veșnicie? Stelele deja s-au pregătit de vizită și așteaptă. Ele au timp să aștepte o veșnicie. Când va ajunge însă OMUL sus, printre stele, cu sufletul?

Vă dați seama ce invidios sunt; eu, ca fulg, nu trăiesc decât de când izvorăsc din ochii omulețului purtător de vise, până mă întâlnesc cu Pământul. Tare aș mai vrea să pot vedea și eu spectacolul stelelor. Eu nu aud decât miile de șoapte în drumul meu spre întâlnirea cu Pământul. Ce v-am povestit acum este ceea ce am auzit eu, Lacrimă – fulg a omulețului căruia i se spune... hmm, nu cred că îi știe cineva numele! El este omulețul purtător de vise.

III

Și se mai povestește cum, într-o noapte, omulețul s-a trezit și s-a ridicat deasupra lumii pentru a culege vise pe care apoi să le poarte la Steaua cea mai Luminoasă. Se

ridică, privește, oftează și se pornește către Stea, fără niciun vis.

Prietena lui, Steaua, bătrână și obosită de atâtea vise îl aștepta. S-au așezat amândoi pe marginea cerului, privind cometele grăbite, câteva stele care tocmai se stingeau. Fără nicio vorbă. Au stat.

Omulețul a mângâiat pe creștet Steaua și și-a luat zborul. La întâlnirea cu Aerul Pământului, a încetat să mai zboare, a început să plutească cu fața către Soare.

Un stol de corbi au prins în cioc câte o bucată din hainele lui și l-au purtat pe crengile unui brad bogat. Acesta și-a lăsat ramurile la pământ și l-a așezat pe omulețul pe pătura albă de zăpadă. Trupul ușor s-a afundat în patul alb, în timp ce alți fulgi îl acopereau. Albul imaculat a acoperit totul.

Timpul și-a oprit curgerea pentru o clipă, vântul și-a stins adierea, păsările au uitat să mai zboare, fulgii de zăpadă au ramas suspendați în aer; totul și toți parcă plecau capul în semn de rămas bun.

Dar sub blânda și ușoara zăpadă, muguri încolțesc iară. Și visele.

Prestigio
THE ART OF HI-TECH

Ebook Reader